Єдина Країна
Единая Страна

Крила України

Друкований орган Міністерства оборони України

№ 33 (748)

18 – 22 серпня 2014 року

www.krula.com.ua

e-mail:krula_ukr@i.ua

Передплатний індекс – 22242

З Днем незалежності України!

На Вінниччині створено підрозділ швидкого реагування

2 стор.

Уроки війни для армії та суспільства

10-11 стор.

“Свобода не дається раз і назавжди. За неї треба постійно боротися”

Петро Порошенко.

Фото з сайту TCH.ua

“Укроборонпром” модернізує “Гради”

Частини Ракетних військ і артилерії Збройних Сил України найближчим часом отримають вдосконалені зразки реактивних систем залпового вогню. Модернізацію РСЗВ “Град” до рівня “Бастіон-І” виконує ДП “Шепетівський ремонтний завод”, що входить до складу ДК “Укроборонпром”.

Український варіант модернізації на замовлення військового відомства реалізували ДП “110-й Харківський автомобільний ремонтний завод” спільно з ДП “Харківське конструкторське бюро машинобудування ім. Морозова”. Платформа бойового комплексу – український автомобіль КрАЗ-6322 з колісною формулою “6х6”. Бойові комплекси розроблені у двох версіях: КрАЗ-6322РА “Бастіон-І” з довжиною шасі 8,5 м та КрАЗ-6322РА “Бастіон-ІІ” з шасі 9,2 м.

3 стор.

Гаряча лінія “Крила України” (0432) 59-60-48 65-22-048

Товариші генерали й адмірали, офіцери, прапорщики і мічмани, сержанти і старшини, солдати і матроси, курсанти і ліцеїсти, працівники Збройних Сил України! Шановні ветерани!

Щиро і сердечно вітаю вас із 23-ю річницею Незалежності України!

Так сталося, що це величне свято ми зустрічаємо зі зброєю в руках.

Сьогодні військовослужбовці Збройних Сил України – учасники антитерористичної операції, пліч-о-пліч з бійцями Національної гвардії, Державної прикордонної служби, інших силових структур відстоюють незалежність та територіальну цілісність на сході країни, демонструючи високий професіоналізм, патріотизм та безмежну відданість Україні!

Саме від цих героїчних людей – офіцерів, військовослужбовців за контрактом, бійців, призваних під час мобілізації, залежить доля та майбутнє нашої країни.

Щодня, в непростих бойових умовах, під кулями і "Градами" терористів та іноземних найманців, ціною власних життів військовослужбовці українського війська рятують мирних мешканців Донбасу, звільняючи населені пункти від терористичної лихоманки.

Українські вояки показали усьому світу, що здатні не лише захистити Україну, а й зберегти життя мирних громадян, допомогти мешканцям Донецької та Луганської областей, які потерпають від свавілля терористів. Недарма звільнені міста і села зустрічають наших військовослужбовців як справжніх героїв-визволителів.

На превеликий жаль, 23-ю річницю Незалежності України ми зустрічаємо із непоправними втратами. Ми схиляємо голови перед героями, які віддали життя, виконуючи священний конституційний обов'язок перед Українським народом. Вічна Пам'ять і Слава Героям!

Дорогі бойові побратими!

Сьогодні не лише Україна, а й увесь світ спостерігає за подіями в нашій державі. Увага міжнародної спільноти прикута до боротьби, яку веде наша держава в умовах, фактично, зовнішньої агресії з боку північного сусіда. І в цій боротьбі ми обов'язково переможемо, адже правда на нашому боці!

З нагоди 23-ї річниці Незалежності України зичу вам та вашим рідним міцного здоров'я, родинного благополуччя, здійснення усіх мрій і сподівань!

Переконаний, що разом ми збудуємо сучасні, боєздатні Збройні Сили, які зможуть дати гідну відсіч будь-якій зовнішній агресії. Ми створимо нову армію, яка стане гордістю і окрасою держави, її головним інструментом, який дозволить відстояти Незалежність України у будь-який час і за будь-яких умов!

З Днем Незалежності!

Слава Україні! Слава її Героям-Захисникам!

Міністр оборони України генерал-полковник Валерій Гелетей.

Товариші генерали та офіцери, сержанти та солдати! Шановні працівники Збройних Сил України! Дорогі ветерани!

У житті кожного народу є історичні дати, які мають для нього доленосне значення. Такою датою в історії Українського народу є 24 серпня 1991 року – День незалежності України.

Це свято назавжди вкарбоване золотими літерами в історію нашого народу, втіливши його споконвічне прагнення до свободи та самовизначення. Незалежність стала поворотним етапом у житті України, відкрила нові можливості для духовного розвитку, економічного поступу і добробуту кожного громадянина України.

На жаль, 23-ю річницю державного будівництва український народ зустрічає зі зброєю в руках, захищаючи свою землю та право вільно обирати свій шлях.

У не простий для України час особовий склад Повітряних Сил залишається вірним Військовій присязі та з честю виконує свій обов'язок перед українським народом, демонструючи мужність і героїзм у захисті повітряних просторів незалежної України.

З нагоди свята висловлюю подяку всьому особовому складу Повітряних Сил Збройних Сил України за сумлінну і самовіддану службу Батьківщині.

Від імені військової ради Командування Повітряних Сил Збройних Сил України щиро вітаю вас із 23-ю річницею незалежності України!

У цей святковий день бажаю вам та вашим родинам міцного здоров'я, щастя, добробуту, натхнення та успіхів у благородній справі служіння Українському народові!

Слава Україні!

З повагою

Командувач Повітряних Сил Збройних Сил України генерал-полковник Юрій Байдак.

ЧЕРЕЗ СОЦІАЛЬНІ МЕРЕЖІ

*У відповідь на багаточисельні скарги добровольців, які не можуть потрапити до лав Збройних Сил України через бюрократичні перепони, Міністерство оборони за моїм дорученням відкрило "гарячу лінію" для таких людей. **Відтепер усі, хто бажає вступити до Українського Війська, можуть звернутися за телефоном (044) 233-23-61.** Лінія працює щодня з 9.00 до 21.00.*

За першу добу тестової роботи лінії лави Збройних Сил вже зголосилося поповнити понад 70 добровольців. Серед них значну частину складають офіцери запасу з досвідом служби і участі у бойових діях. Є і ті, хто не проходив навіть строкову службу. Щодо останніх, наше головне завдання якомога краще підготувати їх у навчальних підрозділах саме тим дисциплінам, навичкам та вмінням, які необхідні для реального виконання бойових місій.

Щиро вражений таким високим рівнем свідомості наших людей! Зараз будемо працювати над тим, аби інформація про таку можливість була донесена у всі куточки України.

Героям Слава!

Міністр оборони України Валерій Гелетей.

БОЙОВА ГОТОВНІСТЬ

Моноліт, готовий до бою

Бойові стрільби, нічні водіння бойових машин та ротні тактичні навчання на загальновійськовому полігоні 92-ї окремої механізованої бригади стали фіналом підготовки понад 1000 військовослужбовців, які в рамках третьої хвилі мобілізації були призвані цього літа.

Під час полігонного вишколу вони виконали вправи з вогневої та тактичної підготовок, вивчили інженерну справу, а також інші предмети бойового навчання. Також чимало часу відводилося й відпрацюванню завдань на бронетранспортерах, танках, зенітних установках та інших зразках бойової техніки.

– У липні-серпні цього року до нас прибули мешканці з чотирьох областей Сходу та Півночі країни. 95% проходили військову чи спеціальну службу, а їхній вік коливається у діапазоні від 22 до 57 років. Серед новачків є чимало миротворців, воїнів-інтернаціоналістів, а також спецпризначенців з різних силових структур. Свій безцінний досвід і позитивний настрій вони передають молодим воїнам. Таким чином, бойовий дух у підрозділах тримається на найвищому рівні, – розповів заступник командира бригади по роботі з особовим складом підполковник Олександр Васильківський.

До слова, графік практичних занять був дуже щільним, а умови перебування на полігоні – наближені до бойових: проживання у наметах, приготування їжі на польових кухнях, нічні тривоги тощо. На даний час колектив бригади являє собою єдиний моноліт, який повністю готовий діяти за призначенням і чекає лише на бойовий наказ.

Дмитро Горбунов. м.Харків. Фото автора.

СПІВРОБІТНИЦТВО

Україна чекає на допомогу США

Слідом за норвезькими військовими Аташе, які минулого тижня працювали у Командуванні Повітряних Сил ЗС України, у Вінницю прибула Військова делегація командування військово-повітряних сил Збройних сил США в Європі та офісу Аташе з питань оборони при Посольстві США в Україні.

Американських партнерів зустріла група українських військових, в яку увійшли офіцери управлінь, служб та відділів штабу Командування Повітряних Сил. Її очолив перший заступник командувача виду ЗС України генерал-лейтенант Сергій Дроздов.

У рамках цієї зустрічі пройшов брифінг, під час якого сторони обговорили ряд питань, зокрема обмін досвідом в застосуванні авіації, визначення ймовірних обсягів матеріально-технічної допомоги з боку американського уряду.

Генерал-лейтенант Сергій Дроздов наголосив на важливості діалогу між збройними силами обох держав, нарощування партнерських зв'язків та обговорення шляхів, які допоможуть у вирішенні надання необхідної допомоги українській армії.

Аташе з питань оборони при Посольстві США в Україні полковник Джозеф Хікокс зазначив, що зараз розглядається питання стосовно обсягів матеріально-технічної допомоги для особового складу авіаційних частин.

– Ми розуміємо, що українські літаки та гелікоптери потребують сучасних та ефективних засобів захисту від ворожих систем протиповітряної оборони, тому одразу проінформували про це керівництво командування Військово-повітряних сил Збройних сил США в Європі, яке представлене у складі нинішньої делегації, – наголосив полковник Джозеф Хікокс. – Крок за кроком ми визначимо потреби українських військових авіаторів для надання відповідної військово-технічної допомоги.

Якою саме буде допомога американців для українського війська, поки не розголошується. Не виключено, що йдеться як про системи радіоелектронної боротьби, так і про військову техніку.

Юрій Ігнат. "Крила України". Фото автора.

На Вінниччині створено підрозділ швидкого реагування

У Вінниці створено зведений підрозділ військовослужбовців, який швидко реагуватиме на певні загрози в області. Він налічуватиме більше сотні бійців із складу частин Вінницького гарнізону. Оскільки в регіоні – переважно тилові частини, військовослужбовці поки не мають належного бойового вишколу, як, скажімо, у механізованих бригад.

Однак перший заступник командувача Повітряних Сил ЗС України генерал-лейтенант Сергій Дроздов запевняє, що у найкоротші терміни хлопці стануть справжніми командос. Для цього усі можливості є. Підрозділ вже залучений до навчань і проходить бойове злагодження. Крім того, у його складі буде й своя протиповітряна оборона. У спеціалізований центр підготовки направлять бійців для їхнього навчання із практичного застосування переносних зенітно-ракетних комплексів.

– Ви потрапили у склад елітного військового підрозділу швидкого реагування, – звернувся до бійців генерал-лейтенант Сергій Дроздов. – Елітним ви його маєте зробити самі. Для цього потрібно пройти серйозний вишкіл, поставитись до цієї справи дуже відповідально, патріотично! Ситуація в державі непроста. Тому мусимо докласти багато зусиль для нашої перемоги.

Заступник командувача зазначив, що обстановка у Вінницькій області загалом стабільна, проте не треба забувати про певні виклики та загрози і бути готовими до будь-яких подій. До того ж, Вінниччина межує із невизнаним Придністров'ям, де нині відбуваються активні військові маневри та почалася мобілізація.

Юрій Ігнат. "Крила України". Фото автора.

КОРОТКО ПРО ГОЛОВНЕ

Сім'ї загиблих військових у ході АТО забезпечать житлом

На засіданні Кабміну прийнято рішення щодо виділення коштів для придбання житла родинам загиблих військовослужбовців під час антитерористичної операції на Донбасі. Як повідомляє офіційний сайт Кабінету Міністрів, передбачається виділити з резервного фонду Держбюджету кошти у сумі 23617,36 тис. грн для забезпечення житлом сімей загиблих військовослужбовців, осіб рядового і начальницького складу, які брали безпосередню участь в АТО. Проект відповідної постанови Уряду було підготовлено Міністерством фінансів України. Зазначені кошти буде розподілено між обласними та Київською міською державними адміністраціями. Планується закупити 70 квартир сім'ям загиблих.

На Дніпропетровщині налагодили виробництво безпілотників

Наразі військові вже отримали 4 роботизовані безпілотні літальні апарати, найближчим часом планується передача ще 10. Це стало можливим завдяки спільному проекту підприємства-виробника та Фонду оборони країни. Про це повідомив радник Голови Дніпропетровської облдержадміністрації Павло Хазан. Як повідомив посадовець, щомісяця підприємство зможе виготовляти близько 30-40 таких безпілотних апаратів, Фонд, у свою чергу, передаватиме новітнє озброєння військовим. Це дозволить українській армії не лише розширити можливості розвідки, а й убезпечити військових від несподіваних атак з боку терористів.

Розширено права міліціонерів у зоні АТО

Президент України Петро Порошенко своїм Указом вніс зміни до Закону України "Про міліцію" щодо умов застосування сили, спеціальних засобів і вогнепальної зброї у районі проведення антитерористичної операції. Документом надано право правоохоронцям застосовувати без попередження заходи фізичного впливу, спеціальні засоби і вогнепальну зброю проти осіб, які відповідно до Закону України "Про боротьбу з тероризмом" визнаються терористами та займаються тероризмом. Це дозволить підвищити рівень безпеки працівників міліції під час проведення АТО та сприятиме більш ефективному виконанню ними завдань із знешкодження терористів під час проведення антитерористичної операції.

Землевпорядники Миколаївщини передали кошти на лікування бійців АТО

Працівники територіальних органів Держземагентства України у Миколаївській області передали свій одноденний заробіток на потреби антитерористичної операції. Ці кошти призначені для лікування солдатів Збройних Сил України, котрі постраждали під час бойових дій з проросійськими терористами на Сході України. Гроші надійдуть на рахунки Дніпропетровського військового шпиталю. Окрім того, відділ Держземагентства у Снігурівському районі передав 2400 грн на лікування пораненого солдата-земляка. Акція допомоги армії триває у рамках проголошеного Держземагентством курсу на підвищення обороноздатності держави, який підтримали, крім Миколаївщини, інші регіони України.

В єднанні сила. Ніхто, крім нас!

Президент України Петро Порошенко відвідав 79-у окрему аеромобільну бригаду Сухопутних військ Збройних Сил України в Миколаєві.

Президент високо оцінив внесок десантників 79-ї бригади у звільнення багатьох територій Донецької і Луганської областей від терористів. "Саме на вас, десантників, лягло основне завдання і основна відповідальність зі звільнення українських міст. Десантники завжди виконують найважливіші, найскладніші завдання!" – підкреслив Президент. Глава Держави подякував військовим за мужність та героїзм.

Петро Порошенко заявив, що він та весь український народ завжди пам'ятатимуть героїзм тих, хто віддав за державу найдорожче – життя.

Президент підкреслив, що для перемоги та досягнення миру українському народу необхідні єднання та підтримка. "Маємо бути єдині, як ніколи. В єднанні сила. Ніхто, крім нас! – підписуюсь під кожним словом цього девізу аеромобільних військ!" – заявив він.

Петро Порошенко вручив державні нагороди військовослужбовцям, а також ордер на квартиру родині загиблого воїна. Він також передав документи на броньовану машину "швидкої допомоги", яку створено на базі БТР-70. "Машина виготовлена на Миколаївському бронетанковому заводі концерну "Укроборонпром". Впевнений, він врятує не одне життя", – сказав Президент.

Петро Порошенко подякував волонтерам і персонально Юрію Бірюкову за зусилля, спрямовані на підтримку українських військових, підвищення захисту і боєздатності воїнів.

Командир 79-ї окремої аеромобільної бригади полковник Олексій Шандр вручив Президенту прапор бригади і десантну тільняшку.

www.mil.gov.ua

ПОВЕРНУЛИСЯ З ПОЛОНУ

Харків'яни своїх не кидають

Голова Харківської обласної державної адміністрації Ігор Балута зустрівся з земляками – бійцями 22-го батальйону територіальної оборони, яких днями звільнили з полону. До полону п'ятеро військовослужбовців Збройних Сил потрапили на Луганщині під час виконання бойових завдань ще на початку липня.

– Ми активно долучилися до роботи щодо звільнення бійців з 22-го батальйону. У Харківській обласній адміністрації, між іншим, працюють чиновники, які служили в Афганістані. І було прийнято рішення зв'язатися з представниками спілок ветеранів Афганістану в Луганській та Донецькій областях. Шляхом важких переговорів нам вдалося звільнити наших бійців. Зазначу, що харків'яни своїх не кидають, – зазначив губернатор.

Під час спілкування з учасниками АТО Ігор Балута пообіцяв допомогти тим бійцям, яким необхідно відновити документи – паспорти, водійські права, а також сприяти у вирішенні інших питань. Крім того, хлопці найближчими днями зможуть пройти повноцінний медичний огляд у кращих медичних закладах регіону.

Дмитро Горбунов. м.Харків.

РОЗРОБКИ

Українські військові отримають броньовані медичні машини

Життя і здоров'я українських бійців у зоні АТО буде захищено за допомогою броньованих медичних машин БММ-4С, створених на базі БТР-4Е. Ближчим часом, після завершення державних випробувань, українська армія прийме ці машини на озброєння. Розробник даної модифікації БТР-4Е – ГП "ХКБМ ім. О.Морозова". Серійне виготовлення організовано на потужностях ДП "Харківський завод спеціальних машин". Обидва підприємства входять до складу ДК "Укроборонпром". Очікується, що перші дві машини БММ-4С передадуть військовим до жовтня 2014 року.

У БММ-4С передбачені місця для озброєння, медичного устаткування, ношей, контейнера для медикаментів, термоконтейнера, контейнера для систем штучного дихання, дефібриляції і переливання крові. Машина має надійний броньований захист і призначена для надання медичної допомоги та транспортування важкопоранених бійців із зони бойових дій, стихійних лих, аварій. Наявність БММ-4С у зоні антитерористичної операції суттєво підвищить якість медичної допомоги, що там надається. За розрахунками експертів, згаданий бронетранспортер має бути у кожному батальйоні. Він розглядається як мобільний медичний центр батальйону.

УСЕ ДЛЯ АТО

"Укроборонпром" модернізує "Гради"

Закінчення. Початок на 1 стор.

Основна відмінність "Бастіону-ІІ" – система швидкого перезаряджения (СШП). На машині, у спеціальних відкритих обіймах, знаходяться 40 додаткових реактивних снарядів. З використанням СШП процес перезаряджения займає близько 2 хвилин. Без неї – 7 хв.

"Бастіон-І" і "Бастіон-ІІ" оснащені системами супутникової навігації. Це значно підвищує автономність на марші і вогневій позиції. У модернізації використано розробки ДП "Оризон-Навігація", що входить до ГК "Укроборонпром". Це підприємство – лідер пострадянського простору в розробці приймачів ГЛОНАС/GPS і систем на їх основі.

Важливою вимогою модернізації є узгодженість РСЗВ із системами розвідки, цілевказівки і управління. У такому поєднанні – це розвідувально-ударні комплекси, здатні вражати навіть малорозмірні цілі. Можливість проведення стрільби з ходу, автоматизація операцій заряджання пускової установки, скорочення часу згортання-розгортання значно підвищує ефективність системи. Максимальна дальність стрільби у базовій версії БМ-21 – 20,5 км, мінімальна – 5 км. Модернізований варіант БМ-21 "Бастіон" допускає використання нових боєприпасів. Таким чином дальність стрільби сягатиме 40 км, що істотно покращує тактико-технічні характеристики.

ПОВЕРТАЮТЬСЯ ДО СТРОЮ

Хмельницькі "санітарки" не підведуть…

Для участі в АТО вчорашні директори приватних підприємств, керівники комерційних організацій, очільники потужних будівельних компаній, а нині – солдати, сержанти та офіцери Хмельницької окремої автомобільної санітарної роти, використовують власні можливості та багатий комунікативний досвід, щоб поставити до строю кожну з півсотні "санітарок".

У період третьої хвилі часткової мобілізації, на фондах Хмельницької госпітальної бази Військово-медичного департаменту Міністерства оборони України, триває завершальний етап формування окремої автомобільної санітарної роти.

Начальник госпітальної бази майор Геннадій Возненко, зокрема, підкреслив, що головне призначення роти – медична евакуація з поля бою поранених в районі проведення антитерористичної операції, їх транспортування до відповідних лікувальних установ і профільних медичних закладів оборонного відомства.

– Для цього в окремій автомобільній санітарній роті є майже півсотні санітарних автомобілів та близько десятка спеціальної автотехніки для забезпечення належного функціонування і життєдіяльності підрозділу, – зауважив майор Геннадій Возненко.

Командир окремої роти майор Ренат Гадильшин, з-поміж іншого, підкреслив, що більшість його підлеглих – це військовослужбовці запасу, які свідомо і добровільно прийшли до підрозділу.

– Чимало таких, хто по кілька разів "штурмом брали" свої військкомати, аби призватися до війська, і чим скоріше на передову, в саме пекло АТО. Так, 36-річний сержант Андрій Люлькун, який наразі займає посаду головного сержанта першого взводу, прийшов добровольцем з Хмельницької сотні Євромайдану. Батько двох дітей і дідусь трирічної Олександри, старший водій взводу рядовий Олександр Палага 18 років керував громадою села Пасічне Ново-Ушицького району Хмельниччини на посаді сільського голови. До нас він прибув зі службовою "санітаркою", яку отримав на сільську медамбулаторію ще 6 років тому.

Продовження на 9 стор.

Мобілізовані тернополяни відбули до військових частин на навчання

Днями з обласного збірного пункту Тернопільського обласного військового комісаріату відбулася чергова відправка у військові частини Збройних Сил України мобілізованих громадян області. Відправка тернополян відбувається у рамках виконання Указу Президента України "Про часткову мобілізацію".

За словами військового комісара Тернопільського об'єднаного міського військкомату підполковника Володимира Гурюка, усі мобілізовані відправляються у військові частини західного регіону, де пройдуть бойове злагодження у складі своїх підрозділів.

– Наголошую, що жоден мобілізований відразу до зони проведення АТО не їде. Військовий комісаріат відправляє тернополян на військові навчання. Відновлення військових навичок триватиме на базі військових частин від 30 до 50 днів залежно від військових спеціальностей. Після цього, якщо буде наказ вищого командування, то той військовий підрозділ чи військова частина вирушить виконувати завдання за призначенням, – зазначив підполковник Володимир Гурюк.

Варто додати, що у першу чергу викликаються у військкомат фахівці, які вже проходили військову службу.

Слід зазначити, що третя хвиля часткової мобілізації оголошена в державі 21 липня і триватиме 45 діб після оприлюднення відповідного Указу Президента України, що затверджений Верховною Радою України.

Василь Лабай. м.Тернопіль.
Фото автора.

МОБІЛІЗАЦІЯ НА ХАРКІВЩИНІ:

Акцент на патріотів і ветеранів-десантників

На Харківщині протягом серпня-вересня до частин Збройних Сил та інших силових відомств буде призвано понад 3000 чоловіків і мобілізовано близько 200 одиниць автомобільної техніки в рамках третьої хвилі мобілізації.

– На цей час військкоматами, розташованими на Харківщині, вже призвано близько 1000 осіб, або виконано 30% від усього план-завдання, визначеного у столиці. Також за останні два тижні ми відправили до військових частин понад 40 транспортних засобів, отриманих від автомобільних підприємств. Пріоритет в роботі з призовниками ставиться на їхнє бажання служити, – зазначив заступник військового комісара Харківського обласного військового комісаріату полковник Юрій Калгушкін.

Не приховує командування військової установи й певних труднощів, які мають місце в роботі офіцерів райвійськкоматів і членів призовних комісій.

– На даний час ми сповістили понад 10 тисяч осіб про прибуття до військових установ за місцем проживання для всебічного вивчення. На жаль, чимало громадян просто не відкривають двері перед військовослужбовцями чи всіляко обманюють про місцезнаходження чоловіків. Тому доводиться звертатися до працівників міліції. Є й інші випадки, пов'язані із залякуванням наших офіцерів. Проте, запевняю, усі завдання, поставленні перед нашим регіоном, будуть виконані у визначений термін, – розповів офіцер.

До речі, зараз в Харківській області активно ведеться роз'яснювальна робота серед колишніх військовослужбовців.

– Ми запрошуємо усіх справжніх патріотів із числа ветеранів військ спеціального призначення, колишніх воїнів-десантників та морських піхотинців, незалежно від віку, прийти до райвійськкоматів та вступити до лав бойових частин, які будуть направлені в зону проведення антитерористичної операції. Ваш безцінний досвід необхідний для скорішого встановлення миру в державі. За бажанням, після Перемоги на Донбасі ви зможете залишитися служити в Збройних Силах і далі захищати Україну. Вважаю, що зараз настав час довести справою свою любов до Батьківщини і згадати слова військової Присяги, – сказав полковник Юрій Калгушкін.

Дмитро Горбунов. м.Харків.

НАДІЙНИЙ ТИЛ

Відремонтовано міномети, на черзі – "Конкурси"

Ремонтна військова частина спільно із Спілкою підприємців Сарненщини відновлює озброєння і військову техніку для підрозділів Збройних Сил України, які залучені до проведення антитерористичної операції на Донбасі.

Зокрема, члени організації придбали 32 акумуляторні батареї для протитанкових керованих ракетних комплексів "Конкурс". Також для ремонту автомобільної техніки вони закупили три акумуляторні батареї, 40 літрів електроліту, гальмівну рідину, два робочі циліндри зчеплення, гуму на склоочисники, редуктор ВАЗ-2106, електроди, 4 автомобільні шини на КамАЗ, головний гальмівний циліндр, 48 свічок запалення, ремонтні комплекти, фарбу кольору хакі, розчинник. А на ремонтних фондах військової частини відбулося відновлення озброєння та військової техніки.

– Завдяки цьому, відремонтували шість автомобілів ГАЗ-66 і КамАЗ. Підприємці передали нам також гідравлічний підйомник для переміщення вантажу, – зазначив командир ремонтної військової частини. – Спільно з такими ініціативними людьми ми підвищуємо якість і швидкість виконання робіт та наближаємо перемогу.

До слова, на базі автомобілів ГАЗ-66 транспортуються батальйонні міномети 120-мм, які входять до комплексу "Сані". Після відновлення техніки і озброєння відбувся тестовий марш бойових машин.

За словами командування частини, підприємець Станіслав Мичка надав безкоштовно фуру, а фірма "Вольтех" закупила 800 літрів дизельного пального, щоб озброєння до зони антитерористичної операції потрапило швидко й без затримок. А місцевий волонтерський центр забезпечив учасників АТО продуктами харчування, засобами гігієни, питною водою тощо.

Олександр Гайн. м.Рівне.

ВІСТІ З ВНЗ

Когорта молодших авіаційних спеціалістів більшає

У Військовому коледжі сержантського складу Харківського університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба триває прийом документів абітурієнтів, а роботу приймальної комісії продовжено до 23 серпня.

– Військовий коледж сержантського складу – це кузня професійних сержантів із освітньо-кваліфікаційним рівнем "молодший спеціаліст". Наші випускники служать на посадах авіаційних фахівців з експлуатації повітряних суден, устаткування повітряних суден та експлуатації наземних засобів радіоелектронного забезпечення польотів, – зазначив виконуючий обов'язки начальника коледжу підполковник Роман Зоркін.

Паралельно з відбором першокурсників у військово-навчальній установі завершується оновлення навчально-матеріальної та тренажерної бази, ремонтується чи переобладнується десятки класів.

До речі, отримані знання та практичні навички дозволять випускникам коледжу у подальшому обіймати посади до головного старшини батальйону чи рівних до неї. Крім того, випускники, які прагнуть не зупинятися на посадах молодших командирів, а продовжувати військову кар'єру, мають змогу продовжити навчання як курсантів університету та по випуску отримати офіцерське звання. Так, цього року 16 випускників коледжу були зараховані на навчання на третій курс Харківського університету Повітряних Сил.

– Я змалку мріяв служити у Збройних Силах, мене приваблювала романтика військового життя, адже мій батько був офіцером Повітряних Сил Збройних Сил України. Тому після закінчення школи я, не роздумуючи подав документи до вступу у коледж, щоб у подальшому поповнити ряди професійних сержантів, обійняти нові перспективні та цікаві посади у Повітряних Силах Збройних Сил України, – розповідає цьогорічний першокурсник Михайло Стороженко.

Олег Плаксій. м.Харків.

Дитячі малюнки рятують солдатів

Звістку про своє нагородження орденом “За мужність” III-го ступеня старший сержант Олександр Горох зустрів на лікарняному ліжку у Військово-медичному клінічному центрі Північного регіону, що у Харкові. За два тижні до цього він у боях на підступах до Луганська отримав важке поранення правої ноги.

29-річний головний сержант механізованої роти окремої механізованої бригади на Донбас потрапив просто зі столичного залізничного вокзалу. До Києва він прибув із Косового після успішного виконання завдань у складі миротворчого контингенту ООН.

– Відпочити так і не вдалося... Адже в країні така складна ситуація, і гинуть мирні люди. Це зрозуміли й моя дружина Ольга та маленький син Сашко. Та головне, що на Луганщину ми направилися усім підрозділом. А з перевіреними друзями й воювати легше. На прощання я попросив сина подарувати мені малюнок. Існує ж таке солдатське повір’я: якщо дитячий рисунок носити при собі, то повернешся додому живим, – розповів старший сержант Олександр Горох.

Досвід воїна-миротворця став у пригоді визволителю Донбасу. Незабаром він, нарівні з командиром підрозділу, планував спеціальні операції і налагоджував зв’язок з місцевими мешканцями.

До речі, за два місяці перебування на Сході Олександр помітив, як кардинально змінилося ставлення луганчан до мешканців центрального регіону.

– Спочатку нас зустрічали з явним переляком, але вже після декількох хвилин розмов пересічні громадяни розуміли, що ми прибули з добрими намірами. Коли ж на початку липня українські солдати звільнили декілька міст на Донбасі, то ми взагалі стали єдиною їхньою надією на мир. На той час горе-патріоти, одурманені російськими казками про краще життя, чітко усвідомили, як сильно помилялися, – пригадав військовослужбовець.

Поранення цей мужній чоловік отримав усередині липня поблизу міста Олександрівськ Луганської області.

…Пізно вночі розвідувальна група зі складу механізованої бригади потрапила у засідку в лісовій смузі. Зав’язався запеклий бій, і з нашого боку були вбиті та поранені. По допомогу постраждалим на двох БМП-2 направилися солдати під командуванням старшого сержанта Олександра Гороха.

Збройний напад їм вдалося відбити, і коли поранених воїнів вже розмістили в бойових машинах, Олександр відчув сильний біль у правій нозі. Нехтуючи погіршенням самопочуття, військовослужбовець-контрактник продовжував вести вогонь і керувати підлеглими. Лише від’їхавши на безпечну відстань, він втратив свідомість.

Того, чергового дня антитерористичної операції Олександр врятував життя вісьмом товаришам, заплативши за це своїм здоров’ям.

– Гадаю, що мене від загибелі врятував саме малюнок мого сина Сашка. Клаптик паперу із синім небом та зеленою травою я не загубив і завжди носив у шоломі. Це додавало мені сил і надихало на Перемогу, – зауважив поранений боєць.

Вже у Харкові Олександр продовжує отримувати листи та малюнки від Сашка та інших юних патріотів з усіх куточків України. Ці дитячі подарунки він розміщує на стіні біля свого ліжка. Часу у воїна побільшало, і він із задоволенням відповідає на деякі з листів.

За словами військових лікарів, старший сержант Олександр Горох відповідально ставиться до процесу лікування та реабілітації. Тому процес одужання прискориться, і захисник Вітчизни незабаром повернеться до свого підрозділу.

Дмитро Горбунов.
м.Харків.

Указ Президента України – Верховного Головнокомандувача Збройних Сил України Петра Порошенка № 599/2014 “Про відзначення державними нагородами України”.

“За особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, постановляю:

Нагородити орденом “За мужність” III ступеня:

…Гороха Олександра Вікторовича – старшого сержанта”…

ЖІНКИ НА ВІЙНІ

“…Коли вщухала стрілянина та видавалась вільна хвилинка, я насолоджувалась тишею та пахощами польових квітів…”

Погодьмося, за будь-яких умов це може виглядати доволі своєрідно та навіть неприродно. Про яку романтику може йтися, коли навкруги – напруга та балансування між життям та смертю? Коли людські вчинки та рішення обліковуються секундами? Коли кожна мить існування окреслена страшною реальністю війни, яка виверженнями десятків тонн смертельного металу збирає страшну данину понівеченими долями українських громадян, їхніх близьких та рідних? Що може вчувати у такій обстановці людина, а тим більше жінка, яка за сутністю своєю створена Богом та природою-матінкою задля того, щоб дарувати Життя? Щоб виховувати дітей, дарувати ніжність коханому, щоб наповнювати світ гармонією та радістю? А головне – що спонукало представницю прекрасної статі поринути у вир бойових дій у зоні АТО на передньому краї?

Про це мені дуже хотілось дізнатись не з офіційних повідомлень, а як то кажуть, з першоджерел, “з перших вуст” від конкретної людини. І ось я зустрівся з учасницею бойових дій – старшим сержантом медичної служби Наталією Дугарь, яка певний час на передовій виконувала службові обов’язки у складі лікарсько-сестринської групи від Полтавського військового шпиталю. І це при тому, що упродовж спілкування я дав їй слово якнайменше торкатись тих делікатних моментів, які б зайвий раз могли спричинити моїй співрозмовниці біль та гіркі спогади. Але наше знайомство стало для мене ще одним відкриттям світу, сповненому людяності, самопожертви заради життя, високої громадянської відповідальності та інших чеснот, які притаманні звичайній людині.

Про себе Наталка розповідає доволі стисло та лаконічно. “…Народилась та виросла на Харківщині. Там промайнули безтурботні дитячі та шкільні роки. Після закінчення школи вступила до Полтавського базового медичного училища, де у 2001 році здобула спеціальність операційної медичної сестри. Долею випадку отримала направлення до Полтавського військового шпиталю, де працюю і до сьогодні”. До речі, цю сторінку своєї кар’єри вона згадує з посмішкою: “Трохи запізнилась на збори щодо розподілення, а мої подруги мене заспокоїли: не переживай, мовляв, ми за тебе потурбувались, без роботи не залишишся”. Так воно і вийшло. Отримавши посаду медсестри хірургічного відділення, через нетривалий час стала повноправним членом міцного та згуртованого колективу. Одружена, виховую сина. Що ще потрібно для повного щастя?”

За цими словами важко не помітити звичайну жіночу мудрість, яка увібрала у себе життєву самодостатність, спокійне мирне життя, звичайні сімейні клопоти, улюблену справу. Але дійсність іноді вносить свої корективи у перебіг подій. І коли над країною нависла загроза російської триколорової чуми та розгулу тероризму, ця тендітна дівчина без вагань встала на захист миру та незалежності України, рятуючи життя її захисників.

– У цьому – вона уся: вона завжди там, де важче, де потрібна її допомога, – розповідають про неї бойові побратими та колеги. – Чуйна, сумлінна, високопрофесійна.

Це лише мала частка відгуків про неї. Але ще більше за неї говорять її справи. Ось лаконічна довідка про дії старшого сержанта медичної служби Наталії Дугарь під час виконання бойових завдань у зоні АТО: “…Під час одного з виїздів на блокпости протягом чотирьох годин надавала невідкладну медичну допомогу пораненому в голову військовослужбовцю під неперервним обстрілом, прикриваючи пораненого своїм тілом”. Як після цього не встати на коліна перед нею, простою українкою, перед її величчю та героїзмом? Як не повірити у велич та незламність духу нашого народу, тисяч його синів та доньок, що боронять сьогодні свою землю від ворожої навали? І само собою приходить розуміння того, що з такими, як Наталя Дугарь, ми непереможні. Тому що не тільки сила, а й жіночість таки врятують і Україну, і світ від павутиння брехні та неприкритої агресії, що іде із “братньої Росії”.

…А до чого ж тут польові квіти? А тому, що навіть у страшній колотнечі заліза, нервів та смертей справжня людина нею ж і залишається. І ніщо не здатне загасити в ній животворний вогник краси, добра та гармонії світу, що черпає силу свою від рідної матінки-землі. Тому що кожен з нас народжений саме заради продовження цього руху життя. І Наталія Дугарь – тому показовий, але, без перебільшення, яскравий приклад.

Володимир Мирний. “Крила України”. Фото автора.

ПРАВДА ЖИТТЯ

“Не бійтеся, це наші”

Повертались з поїздки маршрутом Краматорськ – Мар’їнка. Місто, яке було нашим кінцевим пунктом призначення, знаходиться всього в 1 кілометрі від Донецька. Попри те, що на деяких автомобілях з нашої колони було написано про приналежність до телебачення, нам не вдалося уникнути мінометного обстрілу з боку терористів. Місто практично зруйноване бойовиками, воно пусте, майже в усіх будинках вибито скло, деякі знищені просто вщент, магазини зачинені, місцеві жителі давно залишили свої домівки.

Жінку, яку ми зустріли, звуть Олена. Вона розповіла, що коли на минулому тижні увійшли українські військові, людей вже майже не було, залишилися лише ті, хто не має можливості виїхати. Люди залишилися без житла і без засобів до існування.

Іван Борисович Агафонов розказав, що після того, як увійшли військові, то почали роздавати продукти харчування. “А загалом тут, як в пустелі. Ми під час обстрілів ховалися у підвалах, і навіть сьогодні нас ще бомбили. Дуже набридло відчувати себе мішенню, хочеться просто миру. Коли це все закінчиться, нам потрібно буде у першу чергу вода, світло та газ. Найголовніше – хоча б світло. Ми про це сьогодні просто мріємо”, – каже чоловік.

Насправді дуже дивувало, наскільки в людей відсутня інформація про те, що відбувається насправді. Всі вони стомилися від невпевненості у завтрашньому дні і одностайні в думці, що досить непогано жили без ДНР та ЛНР.

Зворотною дорогою зупинилися в одному з населених пунктів, де, за мірками подій на Сході, досить давно настав мир. Сів на сходинки біля якогось магазину, бо, відверто кажучи, трохи стомився. За хвилину-дві підійшла дівчинка років шести і запитала, чи я з української армії. Я відповів, що так. Вона повернулася в бік і, махаючи рукою, крикнула друзям: “Не бійтеся, це наші”. Трохи побоюючись, підійшли її друзі: один хлопчик та три дівчинки. За декілька хвилин вони вже сміялися з моїх жартів, оглядали одностій, перевіряли на міцність бронежилет. Ми справді потоваришували, і я на час спілкування з ними навіть забув, що десь зовсім недалеко гинуть люди. Хотілося вірити, що немає терористів, що Україна сьогодні, як і колись, живе у мирі, а все, що ми бачили ще годину тому, – це просто сон.

Коли прийшов час від’їжджати, діти попросили завітати до них ще. Я пообіцяв повернутися і побіг до своїх. Дорогою думав про дітлахів, про те, що в їхнє місто прийшов мир і найбільше у світі хочеться вірити, що вони більше ніколи не почують пострілів та вибухів.

Леонід Матюхін.

Сергій Притула: — “Я замовляв салют два рази в житті – Тепер чекаю на смерть Путіна”

Він носив вишиванку і скандував “Слава Україні” задовго до того, як це стало трендом. Він змушував мільйони українців роками надривати животи від сміху і любити українську мову. Він погоджується зі словами хіта про Путіна і робить усе, аби мирний час в країні настав якомога швидше. Попри все, він вважає Україну неймовірною країною і пишається, що проживає саме тут. Тому ніхто і не дивується, що відомий шоумен, гуморист, актор, телеведучий Сергій Притула практично увесь вільний час присвячує пошуку необхідного для бійців, віддає щомісяця чималу суму зі свого заробітку, їздить на передову.

– Нещодавно ви повернулись зі Сходу. Багато гостинців привезли бійцям?

– Завантажили бус під зав’язку ліками, одягом, цигарками, елементами живлення, засобами гігієни. З поміж іншого виділявся тепловізор, який коштує дуже дорого і в наших військах у дефіциті. Що тішить, він майже одразу спрацював. Через кілька днів після нашого приїзду хлопці відмаячили і розповіли, що в ту ж ніч завдяки нашому тепловізору було помічено ворожий підрозділ, який підкрадався через поле кукурудзи. Так от, з тої кукурудзи вони вже не вийшли... У наших втрат немає! А от рашистів чи лугандів мінус шість. Висновок? Потрібно єднатись, триматись купи, адже у нас – єдина глобальна ідея. На жаль, часто їздити на Схід не можу, адже дорога забирає 28-29 годин. Та у мене є товариш, у якого є парк бусів, він курсує на війну майже щоденно, а я передаю через нього “гостинці”.

– Друзі допомагають?

– Взагалі, моїм найкращим другом в останні місяці став смс-банкінг, який наочно показує мені, що в цій країні живуть справжні патріоти і що їх так багато! Ми, укри – запозвзяті і непокірні. Не інакше, як хунта! Нещодавно прочитав, що наступного року за всі ці гроші, які мені кидають на армію, податкова влупить 17% якогось податку. Сів, порахував по факту на теперішній день, і… знайшов причину для наступного Майдану. Сподіваюсь, у влади вистачить мізків не “гнівити” нормальних людей на рівному місці. Чи є якась проблема, що я не благодійний фонд? Я так розумію, мене конкретно вирішили увігнати в борги. Але я живу сьогоднішнім днем.

– Бойовий дух у хлопців на передовій на висоті?

– Так, можу запевнити – вони усіх переможуть. Бійці одночасно добрі і люті. У них там, як Запорізька Січ. У хлопців із березня-квітня не було ротації, жінок на фронті майже немає. Тому вони в першу чергу цікавляться у мене представницями прекрасної статі шоу-бізнесу. До прикладу, чи дійсно у Фреймут така тонка талія, а у Лободи такі великі губи? Запитують, у кого свої груди, а у кого силіконові. Тож забезпечую їх достовірною інформацією.

– Як бійці реагували на появу зірки? Автографів багато роздали?

– Вони радіють, адже отримують наочне підтвердження того, що в тилу усі – за них, їм приємна наша увага. Переконаний, що це нам потрібно брати автографи у тих, хто зараз на передовій, а не їм у нас. Солдати роблять усе, щоб ті проблеми і стрільба, що зараз є на Сході, не докотилися до вашого дому. Не випийте один бокал пива і передайте кошти за призначенням. Особисто я не вживаю алкоголь вже кілька тижнів. Вважаю, що “квасити” у такий час неприпустимо. Потрібно потихеньку звикати до зміни декорацій. Якщо раніше хтось міг випендрюватись крутою тачкою чи телефоном, то зараз це робити має право тільки хлопець у тільнику, що пройшов Слов’янськ і Краматорськ. Тепер саме він – крутий піжон. Про нього потрібно знімати фільми, придумувати анекдоти, малювати комікси. Хоча я свій Рендж не продам, зізнаюсь одразу. Ні, я б спокійно їздив би на Шкоді, та постійні гастролі з Києва до Львові, далі на Млинів, Тернопіль чи Дубно потребують хорошого авто.

– Не плануєте організувати кілька виступів на передовій?

– Поки що я боюсь везти в розташування свою команду. Якщо своєю дупою я можу ризикувати, то за учасників команди боюсь.

– На фронт пішли б, якби викликали?

– Таких не беруть воювати. Після одного лондонського інциденту я практично не бачу на ліве око, і військкомат у далекому 2001 році сказав мені, що такі бійці їм і даром не потрібні. Якщо країна змінить свою думку і все ж покличе мене, то які питання? Хоча навіть не знаю, де я принесу більше користі – на фронті чи в тилу… Нація, народ України на очах просто перероджується. Був сплеск у 2004 році, але зараз ситуація набагато потужніша. Ми – як змія, що скидає стару шкіру (у хорошому сенсі слова). Спокійний українець перетворився на бурхливе море. Я дуже вірю у цю країну, вона – прекрасна, і мене тішить думка про те, що моєму сину жити саме тут. Переконаний, що буде ліпше. Занадто багато людей полягло, щоб програти цю війну.

– Який він – звичайний день зірки-волонтера?

– Саме зараз, розмовляючи з вами, чекаю на партію касок, які вже на під’їзді до Києва. Також тільки що подзвонила дівчина, радісно повідомила, що має 50 карематів, треба під’їхати до хлопчика Ігоря і забрати. Дядько Вітя приніс півтисячі батарейок для коліматорних прицілів, 1100 мініпальчикових, півсотні налобних ліхтариків і півсотні надстовольних, а ще – купу акумуляторів. Ще одна дівчинка Іра привезла багатенько дощовиків, коробку засобів від комарів та кліщів і десяток нашоломних масок. Також кілька годин тому зустрівся із підприємцем, що приніс 2000 доларів і сказав, що я можу щомісяця розраховувати на суму від двох до п’яти тисяч зелених. Він також повідомив, що має можливість закуповувати “дрони” для розвідки за адекватною ціною. Маю ще зустрітись з чоловіком, в якого є кілька пар берців. Потім будемо грузити все це у бус. Ну це сьогодні, бувають й інші дні. Завтра купуватиму ще один тепловізор. Кілька днів тому стояв у холі Нового каналу і збирав допомогу від людей… От таке…

– Як знаходите час на волонтерство?

– Довелось частково пожертвувати робочим графіком. Відмінити виступи і зйомки не можу, адже це приносить кошти, які потім ідуть на армію. Тож і сім’єю, на превеликий жаль, доводиться жертвувати. От, до прикладу, цього тижня бачив сина один день. Можете робити висновки.

– Після виступу Вар’ятів в Тернополі в прощальному слові сказали, що віддасте 5 тисяч з продажів квитків фонду переселенців зі Слов’янська, 10 тисяч на потреби 95-ї аеромобільної бригади і 10 тисяч – на пам’ятник Устиму Голодюку в Збаражі. На життя щось залишилось чи віддали увесь заробіток?

– Не коментую своїх прибутків. Та можу сказати, що іноді під час таких акцій доводиться ще й свої докладати.

– Маєте військовослужбовців у родині?

– Так. Мій рідний дядько є колишнім обласним військовим комісаром Івано-Франківської області. Його син також є військовим комісаром. До речі, зараз його також можуть відправити воювати на

Схід. Я вже придбав йому каску, бронежилет. Мій двоюрідний брат – полковник, служить у Міністерстві оборони України. Продовжува-

ЖИТТЯ ТРИВАЄ

Перше військово-польове весілля в зоні АТО

Не вірте тим, хто каже, що на війні немає місця для гарних і цілком земних почуттів.

Це вигадали ті, хто просто чув розповіді про свист мін, але не знає, якою твердою стає земля, коли ти хочеш вкритись нею від рваного гарячого заліза. Хто хоч і бачив сірі від вітру та пилюки обличчя воїнів, та не жив з ними на броні. Не потрібно вірити в те, що від співу куль та тривалих походів під камуфляжем черствіє серце. Не сприймайте за правду те, що від постійної вірогідності загинути душа перетворюється з живого джерела на камінь. Просто не вірте.

Найкращим доказом зворотного є весілля двох чудових людей – Іллі та Юлії Федоренків. Вони розписались у ДРАЦСі тепер вже відомого на весь світ донбаського міста Слов’янськ. Познайомились молодята ще рік тому під час служби в одній із військових частин високомобільних десантних військ. Їх поєднало небо десанту. Разом служили, разом наповнювали блакиттю парашути. Разом і пішли боронити свою Вітчизну у годину негоди. А тепер разом ітимуть по життю.

Тарас Грень.
Фото автора.

РЕАБІЛІТАЦІЯ

Лазерне

Тисячі вінничан зустріли військовослужбовців, які проходять лікування у ВМКЦ ЦР, під оплески та вигуки “Героям Слава!”, “Молодці!”, “Наші Захисники!”, “Патріоти!”...

У Вінниці 50 військовослужбовців, які проходять лікування та реабілітацію після отриманих поранень у Військово-медичному клінічному центрі Центрального регіону, а також їхні близькі та друзі відвідали плаваючий фонтан ROSHEN. Організатори заходу замовили для них комфортабельні автобуси, і у супроводі військових медиків Центру поранені герої дісталися набережної,

на ювілей батька і на власне весілля.

ти? Як ви зрозуміли, у мене половина родини – військовослужбовці. Тому я прекрасно розумію, що таке служба в армії і для чого вона потрібна.

– Війна змусила багатьох українців повірити у Бога. Ви набожна людина?

– Бог дійсно є. А головне – він любить українців, принаймні тих, які не сидять на місці, а щось роблять. Коли їхав забирати каски, мене обрадували, що вони коштують дорожче на 80 баксів за штуку. І от їду я, матюкаюсь, думаю, де взяти ті кляті 5 тисяч доларів. Аж телефонує знайомий зі Штатів

і передає мені цю суму.

– Так, кевралові каски – задоволення не з дешевих, особливо за нинішнього курсу долара…

– Дорогі так, що на голову не налазить. Можливо, дійсно за цю ціну багато всього іншого можна було б купити. Але одна голова коштує значно більше ніж клятих 450 доларів. Уявіть, що це Ваша голова, і скажіть, як би Ви хотіли – щоб її захищала каска за 800 грн, яку пробиває все, що летить, чи найкрутіше, що можна носити військовому, для захисту своєї голови? Отож бо й воно!

– Платежі в основному великі чи маленькі надходять?

– Я ніколи не поділяю людей в залежності від цифри, переведеної на рахунки чи відданої в руки, знаю, що кожен дає по можливості, та знаю, що вернеться Вам сторицею! Студенти, спеціалісти, менеджери, пенсіонери… в лиху годину Ви всі стали монолітом! Однією великою силою, яку ніхто і ніколи не здолає! До речі, помітив останнім часом активізувались люди із прибутком вище середнього. Є навіть компанії, що допомагають. До прикладу, одна авіакомпанія передала 50 тисяч гривень на купівлю тепловізора. Обіцяю, що залишусь відданим пасажиром Вашої авіакомпанії! І той чартер, який я брав у 2011-му, був не останній!

– Люди не скаржаться, типу: “Не бідний, міг і сам купити”?

– Я є забезпеченою людиною, та просто фізично не встигаю заробляти стільки, щоб “закривати” усі запити, які надходять. А список, повірте, довгий.

– Свою громадянську позицію ви вислови ще під час Майдану. Чим тоді допомагали?

– Одразу скажу, щодня я не стояв. Так, заїжджав, привозив якусь їжу, речі, фоткався. Потім привіз 20 тисяч гривень та не знав, куди їх віддати. Якісь дядьки сказали, кидай сюди. Трохи згодом на горизонті з'явились побратими, які чітко вказували, на що йдуть гроші, скільки потрібно. І понеслось… Оплата автобусів, окулярів, “защиток”, касок, бронежилетів… Мені разом із хлопцями-колегами вдалось акумулювати сотні тисяч гривень на потреби Майдану. Коли сума перевалила за півмільйона, я рахувати перестав. Ми знали, за що боремось, ми підтримували революцію, а не тих африканських масаїв, що потім з'явились на Майдані зі скриньками для пожертв. Коли почалась “заваруха” у Криму, допомога перекинулась туди.

– Відчули на собі, що країна змінюється?

– Безумовно. Кожен чиновник від малого до великого наразі повинен дуже сильно задуматись перед тим, як взяти хабар, чи спробувати поставитись до людини так, нібито людина на нього працює, а не він на людину. Не можеш працювати? Не усвідомлюєш, хто ти такий? Іди геть. Ти – менеджер, ти живеш на наші податки. Щоб у мене хтось попросив хабар? Не можу сказати, щоб я відповів, а то може мама почитає інтерв'ю. У мене перед очима стоїть Устим зі Збаража, який зовсім не для того голову поклав. Протестні настрої зараз не такі, як були ще півроку тому. Зараз, переврошую, повно людей зі стволами в руках. Треба бути повним камікадзе, щоб нариватись до людей, які зовсім змінились, у них загострились усі відчуття, а найбільше – відчуття справедливості і помсти.

– Зміни на краще даються Україні надто складним шляхом. Як думаєте, чому?

– Нам зараз агукається 1991 рік, коли ми таким простим шляхом здобули незалежність на рівному місці, не доклавши фактично ні краплі поту. Зустрілись три президенти, побалакали, розбіглись – і все, і в країні нічого не змінилось. Зараз усе вирує, а отже, все правильно. В країні – війна. Залишається одне зрозуміти – слабини давати не можна. Це по-перше. Подруге, кожен солдат, який там є, повинен відчувати підтримку усієї України, без винятку. Не можеш взяти гвинтівку в руки і поїхати туди – долучись якось інакше. Хочеш – скидай смс-кою гроші на рахунок армії, хочеш – візьми автомобіль і повези туди передачу, воду, амуніцію. Ми усі повинні стати єдиним фронтом.

– Під час війни не обходиться без сліз. Ви – сентиментальна людина?

– Моє серце не залізне. Завжди прошу жінок не ревіти при мені, бо і я не можу стриматись. Можу розповісти один випадок. Прийшла жінка, спочатку дала 200 доларів, потім дістала ще 300. Виявилось, що це її діти збирали на професійний фотоапарат, але взнавши, що мама везе допомогу для бійців, принесли їй свої заощадження і попросили віддати “воїнам світла, воїнам добра…”. І як тут не ревіти? В моїй каптьорці сліз вистачає! Дітки, Ви допоможете придбати щось набагато ліпше ніж фотоапарат! Це називається “тепловізор”. Завдяки йому Ви будете мати змогу колись купити фотоапарат!

– Ви полюбляєте ходити в футболках із зображенням Путіна, пісень про нього співати…

– Я повністю підтримую думку народу, людей, які “оспівали” цього політика. Тому зробив доступну людям версію, щоб не було матів, та сенс залишився тим самим. Подруга, що живе на Карибських островах, розповіла, що ролик показували по тамтешньому телебаченню. Це тішить моє самолюбство. Можу сказати, що я замовляв салют два рази в житті – на ювілей батька і на власне весілля. Тепер чекаю на смерть Путіна.

– Чому ми програємо інформаційну війну?

– По-перше, потрібно перестати виправдовуватись, пояснювати, що ми не збивали літак, не продаємо органи слов'янських дітей за кордон, не розстрілюємо дитячі садочки і так далі. Я б взагалі порадив самим створювати фейки. Ми що, гірші? Також маємо фантазію! Замість того, щоб виправдовуватись, краще самим нападати. Нехай потім рашисти виправдовуються! В атаку, панове журналісти!

– Ситуація в країні зменшила кількість виступів у Росії?

– Ну по-перше, в Росії я жодного разу не виступав і не планую. Та й у мене взагалі специфічне ставлення до цієї країни. Хоча, вони стільки синонімів до слова “українці” придумали, що це не може не тішити. Хохли, бандерівці, салоїди, укропи… Молодці! Сідайте, п'ять!

– Український гумор зараз затребуваний?

– Попит на все українське, в тому числі і гумор, в нашій країні є, і це радує. Чомусь багато хто вважає, що смішно – це російські жарти. Так, я схиляю голову перед КВН-щиками, 95-м кварталом, дуетом імені Чехова. Але ж, чорт забирай, у нас держава, в якій більш ніж дві третини населення розмовляє і жартує саме українською.

– Не можу не запитати про улюблене багатьма українцями шоу “Файна Юкрайна”. Продовження буде?

– Мені самому шкода, що зараз цього шоу немає. Це була курка, що несла золоті яйця. Можу сказати точно, ми не сказали в ньому ще останнього слова. Моєю великою мрією є зробити повний метр весілля Марічки та Антона. Думаю, цей український фільм точно себе окупить.

– Хто для вас є прикладом для наслідування?

– Однозначно батько. Для нього поняття слова завжди значило набагато більше, ніж якісь матеріальні речі. Тож і в колі моїх близьких друзів знають: якщо я дав слово – то хоч небо впаде в Дунай – я його дотримаюсь. Брати приклад із якихось незнайомих людей, яких зробили відомими піар-технології, вважаю непотрібним.

– Поділіться секретом гарного настрою.

– Мій рецепт хорошого настрою простий: якщо ти здоровий, затребуваний, якщо все гаразд у сім'ї, у родині, якщо маєш трохи грошей, якщо зранку хочеш іти на роботу, а ввечері вертатись додому, – тоді ти справді щасливий. Як цього досягти, я людям не пораджу, просто побажаю, щоб вони мали все те, про що я сказав. І щоб тримали ноги в теплі. Це теж не менш важливо.

Анастасія Олехнович.
“Крила України”.

світломузичне шоу для поранених героїв

де на них очікувала громада міста.

Цього дня тисячі вінничан зустріли учасників АТО під оплески та вигуки “Героям Слава!”, “Молодці!”, “Наші Захисники!”, “Патріоти!”. І діти, і дорослі підходили до військовослужбовців, бажали якнайскорішого одужання, на згадку про зустріч просили дозволу сфотографуватись поруч із ними.

– Для того, щоб повернутися з війни, треба не лише просто переїхати із зони бойових дій, треба поступово увійти в життєвий ритм звичайних людей. Вони одужують тілесно, а завдяки таким заходам – і психологічно, душевно. На прикладі ставлення до них волонтерів і простих громадян вони бачать, відчувають, що ними пишаються, за них переживають, підтримують. Тому колектив нашого центру, волонтери, благодійні організації постійно піклуються про органцзацію дозвілля наших героїв, – зазначив заступник начальника Військово-медичного клінічного центру Центрального регіону полковник медичної служби Олександр Столяренко.

Для військовослужбовців та їх рідних включили спеціальну світломузичну програму “Хвилі рідної душі”. Під час шоу присутні почули та побачили такі знайомі з дитинства українські композиції, як “Два кольори”, “Щедрик-щедрик”, “Мій рідний край” та інші. Крім того, присутніх зачарувало світлове дійство із лазерними ефектами під музичні твори Моцарта, Вівальді, Чайковського. І тривала програма годину замість звичних 20 хвилин.

– Незабутні враження. Цікаво спостерігати за тим, як струмені води – то потужні, то слабкі – оживають, створюючи фігури, візерунки. Враження, ніби потрапив у водяний кінотеатр, а на сцені актори – це водяні потоки, музика та пісня. Постійно відчувається підтримка особового складу Центру, волонтерів. Можна відволіктися, забутися і подумати лише про мирне життя, – діляться своїми враженнями військовослужбовці.

– У нас єдина мета – підтримати усіх наших героїв, які стоять за нас своїм тілом, серцем і душею. Всі волонтери об'єднались, щоб підтримати їх, щоб вони зрозуміли, що потрібні нам. Вони – герої нашої нації, – наголосила волонтер Яна Турчин.

Довідка. Плаваючий фонтан ROSHEN, побудований в руслі річки Південний Буг, є єдиним в Україні і найбільшим в Європі. Струмені води під музику у супроводі світлових та лазерних ефектів, а також відеопроекції на величезному водному екрані, зачаровують погляди глядачів.

Руслан Лінник.

УСЕ ДЛЯ АТО

"На зло усім скептикам відкриваємо нову сторінку історії безпілотників в Україні"

Відпустка бійця 79-ї бригади Олександра Грачова перетворилась на щоденний приємний головний біль. Замість того, щоб проводити час із сім'єю, чоловік займається безпілотниками, що ось-ось вирушать у зону АТО разом із новоствореним батальйоном "Фенікс".

Виготовлено в Україні

Виробник безпілотників – наш, український, науково-виробничий центр безпілотної авіації "Віраж". Найбільше волонтерів благодійного фонду "Крила Фенікса", що закуповували обладнання, радує те, які на сьогодні вони є не єдиними замовниками дронів. Кажуть, якщо усе піде добре, обов'язково налагодять серійне виробництво.

– Дрони на війні є просто незамінними, нічого кращого для тактичної розвідки у даній ціновій категорії немає, – пояснює Неллі Стельмах, координатор проекту, волонтер фонду "Крила Фенікса". Тож, на зло усім скептикам, відкриваємо нову сторінку безпілотників в Україні. Ми зустрічались із виробниками і постачальниками, рахували фінанси, обдумували технічні характеристики. Обирали між готовими виробами, завезенням деталей і складанням в Україні і, врешті-решт, зробили свій вибір. Звісно, є більш досконалі варіанти, та вони коштують значно дорожче. Тож ми вирішили співпрацювати з центром безпілотної авіації "Віраж". У цього безпілотника є певні недоліки, ми їх прекрасно знаємо, та за співвідношенням ціна-якість даний варіант є оптимальним.

Один? Заверніть два!

Волонтери розповідають, що коштує один безпілотник 260 тисяч гривень. Поки що придбали два таких дрони. Та на досягнутому благодійники зупинятись не планують.

– Фінансування у "Віражі" було поганим. Тож, можна сказати, що ми ще й подарували людям роботу. Звісно, були певні труднощі із підписанням договору, відкриттям рахунків. Великою перевагою є те, що спеціалісти не просто виготовляють апарат, а ще й вчать керувати ним. Спочатку нашим хлопцям із 79-ї бригади розповіли теорію, потім вчили управляти дронами на тренажерах, тільки після того почали випробовувати безпілотники. Роль БПЛА багато хто недооцінює. Насправді ж, вони можуть врятувати багато життів, і багато дівчат дочекаються своїх наречених, багато чоловіків і жінок будуть щасливо ростити своїх діток. Але це буде потім.

Неллі додає, що на коптер можна підвісити і відеокамеру, і тепловізор. А, якщо постаратись, то можна передати і "подарунок" терористам. Тож прилад є досить універсальним.

– Навіщо нам це потрібно? А нам зараз багато чого потрібно – і техніка, і медицина, передова і тил, все для того, аби перемогти у війні та наблизити такий довгоочікуваний мир.

Відпустка на полігоні

Олександр Грачов – один із перших добровольців 79-ї бригади, пройшов усі бої, а зараз пішов на "підвищення". У мирний час чоловік працював інженером комп'ютерних систем, із технікою – на "ти", тому йому і довірили управління безпілотниками. Олександр вчиться і ламає стереотипи.

– Управляти дронами не так просто, як здається на перший погляд. Принцип схожий на радіокеровані вертольоти і літачки, та відмінності все ж є. Один безпілотник уже ремонтується. Як то кажуть, старався і перестарався. Зараз проходжу курс спеціальної підготовки, щоб ефективно керувати апаратами на передовій. Якщо чесно, така робота максимально наближена до того, чим я займався у мирний час. Та користь, сподіваюсь, буде значно більшою.

Вже 25 серпня батальйон "Фенікс" разом із безпілотниками вирушає на фронт.

Марія Руда.
"Крила України".

ПОПОВНЕННЯ

Приходять підрозділи посилення

До опорних пунктів українських підрозділів, що діють на важливих напрямках в зоні антитерористичної операції, вирушають підрозділи посилення. Угруповання Збройних Сил України виконують стрімкі марші вдень і вночі, аби вчасно посилити позиції української армії на півдні Донецька. Тут ідуть запеклі бої з терористами та їхніми диверсійно-розвідувальними групами.

– Ще вночі ми почали рух, – розповідає Андрій, він – капітан, командир посиленого підрозділу, – спершу пересувались залізничним транспортом, потім бойова техніка зійшла з платформ і продовжила рух своїм ходом. Загалом за добу ми подолали сотні кілометрів. Зранку зробили нетривалий привал. Заправили техніку, оглянули її та вирушили далі.

В підпорядкуванні Андрія – більше сотні бійців та чимало броньованої техніки. Бойові машини зняті з тривалого зберігання. Ремонтно-відновлювальні бригади добре попрацювали і швидко ввели їх в стрій. З особливою ретельністю фахівці підійшли до підготовки військовослужбовців цього зведеного механізованого підрозділу.

– Командувач оперативного командування "Південь" генерал-лейтенант Руслан Хомчак розпорядився узагальнити і проаналізувати весь здобутий у боях досвід боротьби з терористами, – розповідає старший офіцер управління по роботі з особовим складом. – Над програмою підготовки роти працювали фахівці різних служб. Врахували всі тонкощі бойової роботи. Насамперед – щодо знищення терористів, які облаштувалися в укріплених районах. Інструктори усі ці знання передали бійцям підрозділу. У складі роти – військовослужбовці-контрактники та військовослужбовці, які призвані на військову службу під час мобілізації. Вони добровільно виявили бажання вирушити в зону проведення антитерористичної операції.

Більшість військовослужбовців цього підрозділу – зі сходу та півдня країни. Олег – простий солдат. Він з Дніпропетровська. Каже, що вже подружився з товаришами по взводу:

– Я приїхав сюди захищати свою країну. Тут важко, але ми все витримаємо. Трохи брудний після маршу, але це нічого.

Після довгої дороги ті, хто їхав "на броні", виглядають немов сажотруси. Порох польових доріг скрипить на зубах. Та солдати на це не звертають уваги. Кажуть, що хочуть якомога швидше звільнити Україну від російських найманців і повернутись додому. Олег – з Полтавщини. Цьому бійцю вже під сорок років:

– Я опинився тут, бо ми мусимо встановити мир в нашому спільному домі – Україні. Це не наша війна, нам її нав'язали. І ворог не хоче зупинятися, "надсилає" на Донбас свою "гуманітарну допомогу" у вигляді артилерійських снарядів. Ми маємо покласти цьому край.

Зараз ця посилена зведена рота, як і чимало інших підрозділів, вже прибула у визначений вихідний район. Бійці чекають команди на висування.

Владислав Копцев.
"Крила України".

ДО МИРНОГО ЖИТТЯ

У звільнених містах

Завдяки роботі фахівців цивільно-військового співробітництва Збройних Сил України звільнене від терористів містечко Красногорівка повертається до повноцінного мирного життя.

Історія цього міста типова для сучасного Донбасу. Красногорівка свого часу опинилась в так званій "Донецькій народній республіці". Мешканці сповна відчули на собі усі "принади" життя в "народній республіці". З приходом сепаратистів почалися грабежі, свавілля, залякування та терор. За місяць населення містечка зменшилося в рази. Усі, хто міг, залишили рідні домівки, аби врятувати своє життя. Лишилися старі й хворі люди та ті, кому не було

куди тікати і у кого не було коштів на виїзд. Місто заглибилось у гуманітарну кризу. Коли сюди зайшла українська армія, люди жили без зв'язку, електроенергії, питної води і каналізації. Були розграбовані всі магазини, відсутні продукти харчування і медикаменти. Адміністративні будівлі були заміновані. На вулицях міста знаходились міни та нерозірвані боєприпаси, ширився сморід від сміття, що не вивозилося місяцями.

Командувач оперативного командування "Південь" поставив завдання перед керівником групи цивільно-військового співробітництва приступити до розв'язання усіх гострих проблем міста.

Спершу військові налагодили постачання в міста найнеобхіднішого – води й хліба. Також почали завозити продукти харчування. Їх військові виділили зі своїх власних ресурсів. Далі прийшла черга системних змін.

– Спочатку ми повернули в місто штатних працівників міліції, вони стали патрулювати вулиці разом з військовими, – розповідає офіцер цивільно-військового співробітництва підполковник Костянтин Ткачук. – Наявність на вулицях Красногорівки спільних патрулів стала свідченням для мешканців – в місто повертається спокій і порядок. Люди, які до цих пір боялися вийти з підвалів, почали повертатися до своїх осель. Неабияких зусиль вартувало організувати роботу з розмінування. Цією справою мають займатися групи фахівців Державної служби з надзвичайних ситуацій. Однак робота просувалася вперед надто повільно. Сапери цього відомства пояснювали, що не встигають виїхати на всі об'єкти в районі. Тож військовим фахівцям довелося оптимізувати роботу "надзвичайників": подати пропозиції керівництву цього відомства щодо посилення груп фахівцями з інших районів та областей. Так в Красногорівку для розмінування прибуло дві додаткові піротехнічні групи.

Наступною важливою справою для груп цивільно-військового співробітництва стало питання відновлення електропостачання в місті. Тут також довелося докласти чимало зусиль. Спочатку військові переконали енергетиків, що проводити ремонтно-відновлювальні роботи безпечно. Бригади супроводжували загони військовослужбовців, аби убезпечити електриків від обстрілу чи нападу. Протягом кількох днів на різних ділянках енергетики ліквідували більше сорока поривів ліній електропередач. В місті з'явилася електроенергія. А з нею – зв'язок, світло в оселях, телебачення, запрацювали електроплити та електрочайники, прилади життєзабезпечення в лікарні та багато іншого.

Далі прийшов час розшукати та повернути до роботи представників влади. За інформацією батальйону територіальної оборони, міський голова залишив Красногорівку разом з сепаратистами. Він брав активну участь в діяльності терористів. Втікаючи від української армії, залишив автомобіль, в якому бійці знайшли протитанковий гранатомет. Тож військові зустрілись із заступником міського голови з соціальних питань Іриною Журавльовою і запропонували їй відновити роботу мерії в місті. Громада Красногорівки побачила щире бажання військових повернути до міста владу, яка буде працювати для людей. Після цього фахівці цивільно-військового співробітництва посприяли відновленню соціальних виплат жителям містечка. Військові гарантували безпеку спеціальних автомобілів, які привезли людям готівку. У людей з'явилися гроші, тож помалу почали відчинятися різні магазини, запрацювали приватні підприємці. Красногорівці на власні очі побачили, що ініціативність та бажання змінити ситуацію на краще приносить величезні результати. Тож вирішили разом з військовими прибрати рідне місто від сміття.

– Люди поступово починають самоорганізовуватися, – розповідає мешканка Красногорівки Любов, – виходять зі своїх домівок, прибирають біля своїх будинків, біля своєї роботи. Приходять з лопатами та мітлами. Збирають сміття, навіть з асфальту уламки снарядів виймають. Нам потрібна була техніка для вивозу сміття. Ми звернулись до військових, і вони виділили нам ці машини. Зараз місто оживає, воно дихає, і ми цьому дуже раді.

Досі гострою залишається проблема питної води. Пошкоджений канал відремонтувати неможливо через активні бойові дії.

– Спеціальні автомобілі щодня доставляють за узгодженим з людьми маршрутом від п'яти до десяти тонн питної води, – каже керівник групи цивільно-військового співробітництва полковник Віталій Кучеренко, – для цього ми змушені відволікати ресурси військ. Але залишити людей без води ми собі не дозволимо.

Зараз Красногорівка є прикладом того, як співробітництво військових і мешканців міста сприяє якнайшвидшому відновленню нормального життя громади. Це місто є не першим, де така співпраця принесла гідні плоди. І не останнім, бо важкою ратною працею за підтримки жителів Донбасу українська армія неодмінно звільнить від злочинців усі міста цього краю.

Владислав Копцев. "Крила України".

НЕБЕЗПЕЧНА ПРОФЕСІЯ

Мамо Дмитра Тімофєєва, не хвилюйтесь! З вашим сином все гаразд!

На блокпостах переднього краю АТО Дмитра знають всі – і бійці, і командири. Тут він робить одну з найбільш складних та небезпечних робіт. Хоча... на передовій всі роботи небезпечні та складні. А бюрократи приїздять сюди лише тоді, коли передова стає глибоким тилом. І тим більше вони ніколи не сядуть за кермо "наливника" – автомобіля, що перевозить пальне.

Щодня Дмитро приїздить до танків, БМП та БТРів, які стоять на вогневих позиціях переднього краю, і заливає в них таке потрібне бойовим машинам пальне. Час від часу терористи та ворожі снайпери влаштовують справжнє полювання на його машину. Адже пальне в період активних дій дорожче за золото. Без нього навіть з навченим екіпажем будь-яка бойова машина – це просто груда дорогого заліззяччя. Власне, тому Дмитро щоразу сідає в свій "наливник", захищений двома бронежилетами, кинутими на дверцята, і їде туди, де було гаряче.

– Чи не страшно мені? – перепитує Дмитро. – Звичайно, страшно. Тут страшно кожному, але є різниця між страхом і боягузтвом. Боягузів тут немає. Та й вони, направду, довго не живуть.

Заправка бойової машини – справа десятка хвилин. Однак щоразу ці хвилини перетворюються на певний карт-бланш для бойовиків. Дмитро швидко і справно робить свою роботу. Бо тут, як напевно ніде, відчутна тривалість кожної секунди...

Сідаючи в свою машину, Дмитро попросив: "Будете щось про мене писати, напишіть, що зі мною все гаразд... Бо, знаєте, телефон сів, а мама хвилюється...".

Виконуємо прохання. Мамо Дмитра Тімофєєва! Не хвилюйтесь! З вашим сином все гаразд!

Тарас Грень. Фото автора.

ПОВЕРТАЮТЬСЯ ДО СТРОЮ

Хмельницькі "санітарки" не підведуть...

Закінчення. Початок на 3 стор.

Нині вона в ідеальному стані, і Олександр Іванович допомагає іншим водіям поставити до строю своїх "підопічних", які надійшли до підрозділу від різноманітних підприємств і організацій народного господарства Хмельниччини. І таких бійців-патріотів чимало, – пишаючись своїми підлеглими констатував майор Ренат Гадильшин.

Також вражає і тішить патріотичне піднесення тих мешканців краю, які за віком вже вийшли за межі "запасників", але не залишаються осторонь загальноукраїнського процесу мобілізації. Так, начальник автоколони однієї з приватних фірм Кам'янця-Подільського Володимир Акаловський, у якого двоє синів у складі підрозділів МВС знаходяться нині у зоні АТО, з власної ініціативи віддав на потреби автомобільної санітарної роти особистий ГАЗ-53 "молоковоз", який тепер використовуватиметься підрозділом як звичайний водовоз.

У той же час, начальник госпітальної бази майор Геннадій Возненко відмітив, що для того, аби особовий склад роти міг якісно виконувати завдання за призначенням в районі АТО, треба до відповідного рівня привести технічний стан автівок та доукомплектувати їх необхідним ремкомплектом.

– Значний відсоток санітарних автомобілів підрозділу наразі не відповідають тим вимогам, які перед нами ставить вище командування, – підкреслив офіцер. – Усі, без винятку, автомобілі повинні бути технічно справні на 100% і мати достатній запас надійності для того, аби виконати щонайменше 1000-кілометровий марш і впевнено відпрацювати за призначенням в районі проведення АТО.

Військовослужбовці роти щодня співпрацюють з волонтерами, доброчинними організаціями та фондами Хмельниччини. Вчорашні директори приватних підприємств, керівники комерційних організацій, очільники потужних будівельних компаній, а нині – солдати, сержанти та офіцери Хмельницької окремої автомобільної санітарної роти, використовують власні можливості та багатий комунікативний досвід, щоб поставити до строю кожну з півсотні "санітарок".

І, судячи з того, як тут, наче в мурашнику, кипить робота, дивлячись у їхні усміхнені, наповнені позитивом, заповзяті і рішучі обличчя, не виникає жодних сумнівів, що цим хлопцям вдасться зробити все, що від них залежить, навіть більше.

Андрій Агєєв. м.Хмельницький.

Фото автора.

Уроки війни для армії та суспільства

Для успішного просування вперед з кожної значущої події необхідно робити висновки, незалежно від того, як ми оцінюємо результат: як позитивний чи негативний. Третина військовослужбовців Збройних Сил України, які до березня цього року проходили службу на території Автономної республіки Крим свідомо зробила свій вибір на користь України. Решта – зрадила Військовій присязі та прийняли рішення перейти на службу у Збройні сили Російської Федерації. Суспільство поки що так і не дало свою оцінку цьому факту. Події в Донецькій та Луганській областях, пожежа в одеському Будинку Профспілок, протестувальники на київському майдані, що ніяк не можуть змиритися з тим, що вони, крім себе, нікого не представляють, вибори Президента України, суд і заборона Комуністичної партії України сховали в тінь повернення військовослужбовців з Криму, їх долі та майбутнє. Проте...

Військові долі бувають різними

12 травня, відповідно до спільної директиви "Про особливості проходження військової служби військовослужбовцями Збройних Сил України, пов'язані з тимчасовою окупацією території України", яку 6 травня підписали в.о. міністра оборони Михайло Коваль і начальник Генерального штабу – Головнокомандувач ЗС України Михайло Куцин, – останній день, коли українські військовослужбовці, які проходили службу в Криму, мали визначитися: вони залишаються вірними Військовій присязі України чи присягають повторно – Росії.

Повітряні Сили Збройних Сил України в кінці травня підвели риску. Вірність Україні зберегли трохи більше 300 офіцерів та вдвічі більше військовослужбовців за контрактом, які проходили службу на посадах солдатів та сержантів. Залишилися на військовій службі Росії в Криму більше двох третин особового складу частин та підрозділів ПС ЗС України: майже 600 офіцерів та близько 1500 солдатів і сержантів – контрактників.

В Криму до недавнього часу дислокувалась тактична група "Крим" Повітряного командування "Південь" ПС ЗС України, до складу якої входили кілька військових частин: бригада тактичної авіації, радіотехнічна та зенітна ракетна бригади, зенітний ракетний полк та група дивізіонів.

Найбільший відсоток серед тих, хто залишився вірними Військовій присязі на вірність народові України – офіцери та контрактники бригади тактичної авіації, якою командує відомий з недавніх пір на весь світ полковник Юлій Мамчур. Більша частина особового складу бригади прибула до нового місця служби на материковій Україні.

Бригада, котра отримала у своє розпорядження всі несправні літаки, що дислокувалися на аеродромі Бельбек та Кіровське, продовжує залишатися в складі ПС ЗС України як окреме з'єднання. Попри запевнення російської сторони про те, що ось-ось перелетять і справні літаки, цього так і не сталося. Тверезо аналізуючи факти, не віриться, що це взагалі коли-небудь відбудеться. Російська держава в черговий раз зневажила свої обіцянки.

Проте за кілька місяців, завдяки організаторській роботі Командування ПС ЗС України, допомозі колективу Львівського ДАРЗ, колег з інших гарнізонів, механікам, технікам та інженерам бригади, вже вдалося відновити льотну придатність двох винищувачів: 31 липня піднявся у небо бойовий МіГ-29, наступними днями – МіГ-29УБ. Кілька літаків одразу доставили для проведення ремонту у Львів на авіаремонтний завод, і згодом вони теж поповнять бойовий стрій. Йде робота зі створення інфраструктури на аеродромі, де в подальшому дислокуватиметься ця бригада тактичної авіації. Льотчики, котрі залишилися вірні Військовій присязі Україні, весь час підтримують свої навики, літають на МіГ-29 з інших аеродромів. Не сидять без діла і спеціалісти наземних служб. Частина живе, а після доукомплектування особовим складом та технікою буде спроможна в повному обсязі виконувати поставлені завдання.

Вірними українській присязі залишилися менше третини особового складу військових частин ЗРВ та РТВ. "На Україні", як говорять кримчани про материк, призначення за своїм фахом отримали всі. Більшість – у новостворені зенітні ракетні підрозділи поблизу Києва та Львова. Один з цих дивізіонів отримав зенітний ракетний комплекс після ремонту, інший – зі складів. Вже приступили до виконання бойових завдань з охорони та оборони повітряного простору України у визначених районах.

По-іншому склалася доля тих, хто залишився в АРК. Сучасні засоби комунікації дозволяють спілкуватися знайомим, не зважаючи на кордони. А тому про долю колишніх військовослужбовців ЗС України, котрі зробили вибір на користь армії Росії, можна дізнатися з приватних бесід, хоча самі вони розповідають далеко не про все. Рівними серед братів – військовослужбовців ЗС РФ, вони так і не стали. Навіть, попри те, що дехто встиг отримати чергові військові звання та незрозумілі грошові виплати. Звичне звернення "товаришів по службі" – російських військовослужбовців до колишніх українських – "предатели" та "власовцы".

Наших літаків вже немає у Бельбеку, їх місце зайняли російські Су-27. Зрозуміло, ні техніки, котрі до цього обслуговували МіГ-29, ні льотчики, котрі літали на них, до нової авіатехніки не допущені. Хоча вже двічі проходили перепідготовку на території Росії. Та без діла вони не сидять. Колишні українські авіатори відремонтували будівлю ТЕЧ, покрасили та почистили інші будівлі, тощо. Правда, за свій кошт. Проте жоден з них ні разу не наближався до літака. Аргумент у командування: "зрадникам не можна довіряти російську техніку". Хіба потрібні такі спеціалісти державі? З ними навіть уклали не контракти, як з усіма військовослужбовцями російської армії, а незрозумілі трудові угоди терміном на один рік. В особовій справі з'явився запис про те, що дана особа схильна до зради. Що буде далі – жоден з них не знає.

Військовослужбовці зенітних ракетних і радіотехнічних бригад та полків, якими командували полковники Микола Задорожний, Віталій Павлюченко, Андрій Матвієнко та Сергій Дубінцев, в основному залишились з командирами, прийняли рішення стати під трикольоровий прапор. За прикладом своїх командирів, вони змінили українські паспорти на російські. Думали, залишившись в Криму, отримають квартири та більші зарплати. На цей випадок є українська приказка: "Не так сталося, як гадалося". Незважаючи на те, що українські ЗРК так і не потрапили на територію України,

проте й не стали вони на бойове чергування у Криму. Сюди прибули дивізіони С-300 з материкової частини Росії, укомплектовані штатними екіпажами. А колишні українські військовослужбовці… За деякими даними, саме колишній український Бук-М1 з "кримським" екіпажем відзначився влученням у малайзійський пасажирський літак над Донеччиною. Так їм випало розпочати службу в ЗС Російської Федерації.

Не головне, проте…

Чи могло бути по-іншому? Ймовірніше всього, ні. У військовій справі, напевне, як ні в якій іншій сфері людської діяльності, важлива духовність та відданість ідеї. Воїн-захисник – це благородно та зрозуміло. Якщо на першому місці – матеріальні вигоди (і не важливо, гроші чи квартира), тоді це – хто завгодно, та тільки не благородний воїн-захисник. Хоча зовні обидва можуть виглядати однаково. Та внутрішній зміст… Слову воїна можна вірити, йому можна довіряти, до нього можна повернутися спиною. Довіра того, хто служить країні за гроші, зазвичай, має певну ціну.

В Криму проходили службу, як для мирного часу, не найгірші військовослужбовці, котрих знали і котрими гордилися не тільки співслужбовці. За підсумками минулого року радіотехнічна бригада полковника Сергія Дубінцева була визнана кращою у ПС ЗС України. Євпаторійський зенітний ракетний полк полковника Андрія Матвієнка щорічно брав участь у бойових стрільбах на полігоні "Чауда", а значить за рівнем бойової підготовки частина була далеко не гіршою. Свої здобутки мали й зенітники з Феодосії та Севастополя.

Чому так сталося, що далеко не гірші командири та їх підлеглі прийняли рішення зрадити Військовій присязі та повести за собою більшість підлеглих, однозначно відповісти поки що не зміг ніхто. Та й чи може бути відповідь на це питання однозначною? Адже попри те, що підсвідомо всі орієнтувалися на командира, вибір кожен робив власний. Як і командири, кожен, перш ніж прийняти доленосне рішення, старанно зважував всі "за" та "проти". Для людини, котра зробила свідомий вибір стати воїном, захисником Вітчизни і присяглася в цьому, відповідь мала б бути однозначною. І чим би не виправдовували свій вчинок ті, хто залишився в Криму, вони мають знати: одного разу вони вже зрадили.

Підготовку до окупації Криму російська влада почала задовго до початку 2014 року. Пропаганда велася з екранів телевізорів та зі сторінок місцевих газет. Складовою ідеологічної підготовки окупації були "душевні" розмови з офіцерами у позаслужбовий час. Не залишилися поза полем зору й авторитетні контрактники. Значно посилилася ця робота з приходом "зелених чоловічків" у Крим. Чи такими вже вагомими були аргументи "співбесідників", яких ми згодом називатимемо ворожими агентами та окупантами Криму, на користь того, що українські військовослужбовці повинні скласти зброю та перейти на сторону Росії, і цей крок відповідатиме їх розумінню поняття "честь"? Напевно, так, адже дві третини українських військовослужбовців їм повірили. Навіть ті, хто не були корінними кримчанами. А ще тому, що "впали" ці слова на підготовлений ґрунт нашого повсякдення.

Честь для військовослужбовця – це, перш за все, чесність та відповідальність і у спілкуванні, і у своїх справах. Простіше – живи за принципом: "сказав – зробив, проте за кожне слово чи вчинок ти маєш відповідати і перед собою, і перед оточуючими". Не більше й не менше. Проте розуміння честі передбачає, що й оточуючі, котрих не названо злочинцями, – люди честі. Наша українська дійсність протягом останніх десятиліть вчила воїна іншому. Чи не в цьому полягає протиріччя, яке дозволило багатьом при нагоді зрадити Присязі та не мати від цього докорів сумління?

Колись кожен, хто вирішив стати захисником своєї Вітчизни, вірив, що і Вітчизна бажає, щоб її захищали, і на це спрямовані дії всіх владних структур. Українська реальність недавніх років була набагато приземленішою. Попри заяви високопосадовців про "удосконалення структури" та "створення компактних і боєздатних Збройних Сил", всі бачили, чим реально обертаються реформи. Чим вищою була посада військовослужбовця та ширші горизонти для власного аналізу баченого, тим яснішим ставало розуміння того, що армію системно розвалюють. Нової зброї, особливо високотехнологічної, як то ЗРК, РЛС, літаки, ракетні комплекси, в українську армію не надходило. Частенько, щоби виїхати на бойове чергування чи навчання, особовий склад ремонтував автомобілі, спеціальне обладнання за власний кошт. Протягом багатьох років, незважаючи на прикордонні конфлікти, що час від часу спалахували то на одному кінці українського кордону, то на іншому, та неоднозначні заяви політиків сусідніх країн, нам заспокійливо говорили: "В України немає вірогідного противника". В вищих навчальних закладах вивчали організаційно-штатну структуру армії США та бундесверу багаторічної давнини. До того ж, за думкою найвищого командування, у нашого війська не було необхідності системно та ґрунтовно, на рівні рефлексів до найменших дрібниць вивчати свою військову спеціальність та суміжні, щоб при необхідності замінити товариша. На перший план виходили операції з підтримання миру, і саме такі сценарії були в замислі навчань ЗС України.

А коли армія готується захищати мир в усьому світі (в такі місії, згідно із чинним законодавством України, не так то просто й потрапити), а не власну державу, то військова служба ставала одним з видів заробітку на життя. Як двірник, банкір чи інженер. Для такої роботи потрібні не воїни, а ті, хто в такий спосіб заробляє на життя.

Хоча ніде правди діти, далеко не всі військовослужбовці дивилися на військову службу як на спосіб утримання сім'ї. Козацький дух жив у їхній душі, незважаючи на плани високопосадовців. Командири старанно готували своїх бійців, офіцери вдосконалювали власний військовий вишкіл. І сьогодні вони на Донбасі вражають ворогів своїм військовим вмінням та бойовою майстерністю.

Не за квартиру та зарплату, проте…

Питання соціального захисту військовослужбовців в Україні, попри "намагання" високопосадовців, завжди були гострою проблемою. Свого часу наша держава справедливо гордилася тим, що Закон України про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей є чи не найгуманнішим у світі. Проте всі, кого він так чи інакше стосувався, добре знали, чого насправді варті його положення. Безоплатне та пільгове медичне та санаторно-курортне лікування, харчування, отримання житла через незадовільне фінансування з кожним роком ставали примарними мріями для все більшого числа тих, хто міг би скористатися цими положеннями. Держава обіцяла, що все це буде з часом, натомість вимагала безумовного виконання вимог статутів щодо форми одягу (зарплату отримуєш – купуй), виконання розпорядку дня (шукай житло ближче до місця служби), підтримання в належному стані свого здоров'я…. З кожним роком прірва між обіцяними пільгами та реальними вимогами ставала все глибшою. Держава наочно демонструвала своє ставлення до професії військового.

Не менш "дістав" офіцерів та контрактників й існуючий в державі "кастовий" поділ українських військовослужбовців. Для одних пільги – декларація, не варта паперу, на якому вона написана, для інших – реальні щорічні путівки до санаторію, квартири, грошове утримання, що дозволяє достойно утримувати сім'ю, інші соціальні гарантії, передбачені чинним законодавством. Чому, наприклад, старший офіцер на рівнозначній посаді в апараті Міністерства оборони України чи в Генеральному штабі ЗС України з усіма надбавками має в кілька разів більше грошове утримання, ніж командир батальйону чи полку. Невже працювати в київському кабінеті настільки важче, ніж місяцями "сидіти" в полях та відповідати за життя і здоров'я сотень, а то й тисяч підлеглих і їх дії? Збройні Сили України – невелика за чисельністю структура, і всі кричущі невідповідності майже миттєво стають відомі широкому загалові, що не додає авторитету військовій службі у стройовій частині.

Російським агентам не потрібно було багато вигадувати, вони просто вказували на ті чи інші моменти нашого буття, наголошуючи, що перспективи покращання в українських умовах немає. Натомість – високі зарплати росіян, соціальний захист, нехай і не такий ефективний, проте він не декларується, а реально забезпечується державою, постійні закупівлі новітньої техніки та озброєння. Чи стали ці аргументи головними у виборі? Можливо, ні, але задуматися змусили.

Люди честі потребують чесності

Після цьогорічної весни та літа наша держава вже ніколи не стане такою, як вона була ні рік тому, ні десять. Іншою буде й армія. Правильніше сказати, не буде, а вона вже є. Наша армія знає, для чого вона потрібна. А раз є розуміння глобальної цілі, буде розуміння й того, як цієї цілі досягти. Прикладом можуть стати сучасні розробки, котрі ще вчора не були потрібні війську, а сьогодні – незамінні в зоні АТО. Є завдання – буде і сучасна техніка. Не найкраща, а саме та, яка потрібна. Солдати та офіцери чітко розуміють, до чого готуватися сьогодні, завтра, в перспективі. Звичайно, все одразу не зміниться. Та так буде.

Історія вчить, що для успішного руху вперед необхідно робити ретельний аналіз перемог та поразок. Немає сумніву в тому, що за результатами подій в Криму та на Донбасі теж будуть зроблені висновки. Не тільки в оснащенні нашого війська та його підготовці, а й в гуманітарній сфері. Україна, як держава, нарешті визнала, що ніхто, крім власних Збройних Сил, не гарантує її безпеку. Лише власні Сухопутні війська, Повітряні Сили та Флот. Цей факт зрозуміли й наші громадяни, комплектуючи захисників Вітчизни власним коштом. І не тільки. Тисячі добровольців стали до лав батальйонів територіальної оборони. Сотні мобілізованих заявили про готовність укласти контракт на проходження військової служби. Бажають повернутися в армійський стрій офіцери, недавно звільнені в запас за власним бажанням. І ця тенденція набуває розмаху.

У нас є вороги, котрі ставлять за мету загарбати наші землі. Не віртуальні, а цілком реальні, і не тільки на півночі та сході. На наші території претендують представники певних політичних кіл, котрі "розбудовують" Велику Румунію. Претензії висловлюють окремі представники націоналістичних рухів в Угорщині, Чехії, Польщі. Час від часу слова цих політиків спростовують інші, більш відповідальні посадовці, проте для нас це не повинно бути приводом для бездіяльності. Врешті-решт, Будапештський меморандум та його сьогоднішні наслідки для України пам'ятають всі. Віриться, що програми військово-ідеологічної та командирської підготовки будуть переглянуті, і захисники Вітчизни знатимуть не тільки про те, кого вони будуть боронити, а й від кого: їх склад, озброєння, сильні та слабкі сторони.

Звичайно, хотілося б почути про те, що всі соціальні гарантії та пільги військовослужбовців, передбачені чинним законодавством, будуть реалізовані. Проте ми – реалісти і знаємо, що цього не станеться. А тому потрібно знайти формулу, котра б була зрозумілою всім і забезпечувала рівні для всіх умови. Що зобов'язання держави виконати всі передбачені законом соціальні гарантії в тому вигляді, як воно є нині, це анахронізм, який Україна не в змозі реалізувати, зрозуміло вже всім. Потрібно шукати інші, прийняті в світі варіанти. Наприклад, не так давно почав реалізовуватися передбачений законом багато років тому прозорий механізм забезпечення житлом безквартирних військовослужбовців шляхом надання коштів на оплату оренди житла тим з них, хто стоїть на квартирній черзі. Наступний крок – особливі умови кредитування купівлі житла. Це теж світова практика, поширена в багатьох арміях. Є прийнятні варіанти медичного забезпечення та інших соціальних гарантій.

До тих, хто вступає на військову службу, держава висуває певні вимоги, зокрема щодо освіти та інтелекту. Отож, і спілкуватися з військовими вона повинна як з людьми освіченими, котрі вміють аналізувати та робити власні висновки. Перш за все, чесно.

Наше суспільство готове утримувати свою армію-захисницю, готове гордитися нею. Це доводять події останніх місяців. І справа за малим: готовність суспільства має бути закріплена законом та втілена в практику повсякденного життя.

Віктор Джміль. "Крила України".

ПРИВАБЛИВА ПРОПОЗИЦІЯ

США пропонує Хорватії передати Мі-8МТВ Україні

США запропонували Хорватії передати багатоцільові вертольоти Мі-8МТВ Україні. Про це повідомляє хорватське видання Jutarnji List. Натомість хорватське військове відомство може отримати багатоцільові вертольоти UH-60M Black Hawk зі складу Національної гвардії США. Відповідна пропозиція обговорювалася на зустрічі міністра оборони Анте Котромановіча і начальника штабу Збройних сил Хорватії Драго Ловріча з главою делегації Палати представників Конгресу США Гарольдом Роджерсом. Конкретної домовленості поки не було досягнуто.

Ця ідея була запропонована ще кілька місяців тому хорватською стороною. Пізніше американці погодилися розглянути можливість заміни хорватських Мі-8МТВ-1 на UH-60 з подальшою передачею Мі-8МТВ Україні. За інформацією від джерел ресурсу, може йтися про 20 американських вертольотів. При цьому США пропонують повний комплекс логістичних послуг, підготовку пілотів і техніків, а також поставку запчастин. У ВПС Хорватії не приховують, що подібна угода стала б дуже гарним рішенням у контексті позбавлення залежності від Росії, чого хорвати прагнуть досить давно. Міністерство оборони Хорватії побоюється, що контракти на поставки запасних частин з Росії не будуть виконані у разі введення російських контрсанкцій.

Остаточно питання бартера вертольотів може потенційно вирішитися в рамках чергових переговорів наступного місяця під час візиту до Хорватії голови об'єднаного комітету начальників штабів Збройних сил США генерала Мартіна Демпсі, який візьме участь у великих навчаннях, які пройдуть на території Хорватії.

Зараз Хорватія має на озброєнні 14 Мі-8МТВ та 10 Мі-171. Минулого року Хорватія уклала контракт з Україною на ремонт шести Мі-8МТВ-1. На чотирьох роботи вже завершені, але із двома ситуація складніша через запчастини, які вже понад три місяця не можуть забрати із авіаремонтного підприємства, що знаходиться на території окупованої Росією АР Крим.

На думку експертів, передача всіх 14 хорватських вертольотів Мі-8МТВ Україні є малоймовірною, оскільки це переважно старі і зношені машини, часто без необхідних документів. Тому, якщо про передачу таки домовляться, передусім йтиметься про п'ятьшість машин, які знаходяться у придатному до польотів стані.

ЗАЯВИ

КНДР погрожує "морем вогню і попелу"

Південна Корея і США почали спільні військові навчання, метою яких є перевірка готовності протистояння північнокорейському вторгненню.

Зважаючи на це, влада КНДР заявила, що розцінює проведення таких навчань як підготовку до ядерної війни та пригрозила завдати нещадного упереджувального удару. Про це повідомляє Центральне телеграфне агентство КНДР із посиланням на заяву офіційного представника генерального штабу Корейської народної армії. Влада КНДР також заявила, що "готова перетворити оплот агресії в море вогню і попелу".

Напруженість на Корейському півострові стала зростати після тривалої серії північнокорейських ракетних випробувань в останні кілька місяців. Відповідно до резолюції ООН, КНДР заборонено проводити будь-які запуски балістичних ракет. Однак Північна Корея оскаржує своє право на проведення подібних випробувань, мотивуючи їх як реалізацію законного права на самооборону.

РОЗРОБКИ

Новий захист для Gripen

Шведська компанія Saab провела випробування нової системи самозахисту ESTL для винищувачів JAS-39 Gripen. Вона забезпечує виявлення пуску ракет і скидання хибних цілей навколо літака.

Система ESTL виконана в єдиному підвісному контейнері, сконструйованому у формфакторі ракети AIM-120 AMRAAM класу "повітря-повітря". Розміщені у ньому системи суміщені із бортовим обладнанням винищувача за допомогою штатних комунікаційних систем для підвісного озброєння. Нове обладнання доповнить вже встановлені на Gripen системи самозахисту – буксирувані хибні цілі BO2D та традиційні теплові пастки.

ПРОТИРАКЕТНА ОБОРОНА

США розроблять новий радар раннього попередження

Агентство протиракетної оборони (MDA) США оприлюднило попередні вимоги до перспективної радіолокаційної станції LRDR раннього попередження. Як повідомляє Jane's, новий радар використовуватиметься для виявлення, розпізнавання та супроводження балістичних цілей на великій дальності на всіх етапах польоту.

Згідно з попередніми вимогам, учасники майбутнього тендера повинні будуть розробити три конфігурації радара, що працюють в S-діапазоні. Інші технічні подробиці про перспективну розробку засекречені. Американське агентство оголосило, що LRDR використовуватиметься для виявлення, розпізнавання і супроводу цілей, а також як додатковий інструмент наведення протиракетних систем. Радар повинен вміти працювати в режимі для виявлення цілей так і режимі розпізнавання та супроводу. Станція повинна бути оснащена технологіями малого споживання енергії та захисту від радіоелектронного придушення.

Відгуки військових і можливих учасників тендера про попередні вимогах до нового радару прийматимуться до 12 вересня 2014 року. Коли саме планується оприлюднити остаточні вимоги, в MDA не уточнюють. Проте, в попередній версії конкурсної документації зазначається, що переможець, який займеться розробкою і виробництвом LRDR, повинен бути визначений не пізніше червня 2015 року. На озброєння LRDR надійдуть до 2020 року.

Раніше MDA запросило у Конгресу США фінансування проекту LRDR на 2015 фінансовий рік у розмірі 79 мільйонів доларів. При цьому в цілому проект розробки нової радіолокаційної станції оцінюється в 660 мільйонів доларів. За словами директора MDA віцеадмірала Джеймса Сайрінга, новий радар S-діапазону використовуватиметься для захисту від ракетних загроз з боку Тихоокеанського регіону.

В даний час до складу американської системи протиракетної оборони входять три радара далекого виявлення і раннього попередження PAVE PAWS, розміщені на авіабазах "Кейп-Код", "Біал" і "Кліар" в Массачусетсі, Каліфорнії і на Алясці відповідно. Крім того, США мають в своєму розпорядженні мобільну радіолокаційну станцію SBX морського базування, що працює в X-діапазоні.

Франція отримала четвертий А400М

Генеральна дирекція з озброєння Міноборони Франції (DGA) оголосила про завершення процедури приймання четвертого серійного літака військово-транспортної авіації нового покоління А-400М "Атлас". Літак з серійним номером MSN11 в той же день здійснив переліт на військово-повітряну базу "Орлеан-Бріс".

Перший виготовлений компанією "Airbus defence and space" літак був офіційно переданий ВПС Франції 30 вересня 2013. Другий серійний А-400М "Атлас" DGA прийняла 6 листопада і передала ВПС Франції 13 листопада 2013. Третій "Атлас" був поставлений 25 липня 2014. А-400М у складі ВПС Франції мають досягнути стану початкової готовності до бойового застосування вже наступного місяця після поставки шести літаків.

НА ОЗБРОЄННЯ

ПОЗИЦІЯ

Канцлер ФРН виступає за підвищення боєготовності НАТО

У зв'язку з українською кризою НАТО слід посилити підготовку для забезпечення колективної безпеки, як вважає Ангела Меркель. Про це федеральний канцлер Німеччини заявила під час зустрічі з прем'єр-міністром Латвії Лаймдотою Страуюмою. "Я чудово розумію занепокоєння населення Латвії, інших країн Балтії і Польщі", – цитує слова канцлера ФРН агентство Reuters.

Канцлер ФРН нагадала про статтю договору НАТО про колективну оборону, зазначивши, що підготовка до надання взаємної військової допомоги повинна проводитися інтенсивніше, ніж раніше. Тому глава німецького уряду виступає за розширення програми проведення спільних військових навчань НАТО за активної участі Німеччини. На думку Меркель, необхідно вжити всіх необхідних заходів для удосконалення військової інфраструктури в країнах Балтії із тією метою, аби сили НАТО мали змогу швидше реагувати "в разі важкої і невідкладної ситуації".

Поряд із цим, у НАТО готують план довгострокової присутності сил у Східній Європі. Рішення стосовно його реалізації буде прийнято на саміті в Уельсі. Про це, як повідомляє журнали, Уолл-Стріт Джорнал, йдеться в статті генерального секретаря НАТО Андерса Фог Расмуссена і головнокомандувача сил Альянсу в Європі генерала Філіппа Брідлава. Зокрема, цим планом передбачено посилення присутності сил НАТО не лише у країнах Балтії та Польщі, а й у країнах Чорноморського регіону та, зокрема, розміщення додаткових кораблів Альянсу в басейні Чорного моря.

Та поки НАТО лише наважується на підтримку планів, Пентагон вже перекидає до країн Балтії бронетанкові сили та авіацію. Так, минулого тижня Пентагон ухвалив рішення перекинути до країн Балтії підрозділи 1-ї кавалерійської дивізії, яка є одним з найвідоміших і найбоєздатніших з'єднань армії США. Як уточнює офіційне видання Міністерства оборони США Stars and Stripes, військовослужбовці прибудуть разом зі штатною технікою, зокрема танками M1 Abrams. Крім того, Пентагон відправить до регіону й винищувачі F-16.

Сторінку підготував Сергій Крапка.

ІСТОРИЧНІ ПАРАЛЕЛІ

Из опыта боевых действий ВВС России в 1-й Чеченской войне

Продовження. Початок у № 32.

Имевшимися средствами ПВО дудаевцы не могли эффективно противостоять фронтовой авиации, поэтому потери реактивных самолетов сравнительно невелики: за время конфликта было потеряно всего два. Первый – только через два месяца напряженных боевых действий: 4 февраля 1995 года при штурмовке позиций боевиков у н.п. Чечен-Аула огнем ЗСУ 23-4 Шилка был сбит Су-25. Судьба пилота майора Николая Базарова неизвестна, однако, как известно из сообщений ведомого, он успел катапультироваться и, скорее всего, погиб уже на земле. За период до 17 марта боевые повреждения в воздухе от огня ПВО противника получили 14 российских самолетов, причем все повреждения исправлены силами инженерно-технического состава. Самолеты вернулись в строй. 3 февраля бомбардировщик Су-24, летевший на малой высоте в густом тумане, врезался в гору к юго-востоку от станицы Червленная. Возможной причиной был отказ прицельно-навигационного оборудования.

Следующая потеря ВВС датирована 5 мая 1995 года. Тогда во время патрульного облета н.п. Беной очередью из ДШК был сбит Су-25 майора Владимира Сарбеева. Впоследствии было установлено, что пули пробили небронированное боковое стекло фонаря и летчик погиб еще в воздухе. Это утверждение российской стороны является несколько странным: ведь штурмовик создавался именно для штурмовых действий, и такой случай – феномен.

ВТА выполнила большой объем работ по массовой транспортировке личного состава и боевой техники в зону конфликта (на аэродромы в Моздоке, Беслане и Владикавказе). Было задействовано около 30 самолетов Ил-76, Ан-12, Ан-22, а также тяжелые вертолеты Ми-26. Кроме того, привлекались и Ан-124-100, на которых с аэродрома "Ульяновск-Восточный" за 24 ч были переброшены подразделения 104-й ВДД (более 1000 десантников и бронетехника).

Начиная с 30 ноября 1994 года по конец февраля 1995 года, ВТА выполнила 492 рейса в зону боевых действий с общим налетом 4020 часов. По состоянию на 28 февраля они перевезли почти 22 тысячи военнослужащих, 3057 тонн грузов и 1140 единиц военной техники. Еще 64 рейса было выполнено на освобожденный и восстановленный аэродром "Грозный-Северный", куда доставлены 1151 тонна грузов и 41 автомашина специального назначения.

В соответствии с решением Командующего объединенной группировкой войск на проведение операции, применение авиации СВ планировалось по трем этапам: развертывание и создание группировки, выдвижение и блокирование г.Грозный, ведение боевых действий в городе.

В районе боевых действий к исходу 29 ноября 1994 года была создана группировка авиации СВ на аэродромах Моздок, Беслан и Кизляр в составе 55 вертолетов (25 Ми-24, 26 Ми-8 и 2 Ми-26). Кроме того, в регион конфликта была направлено авиационное соединение внутренних войск МВД РФ (12 вертолетов Ми-8МТ).

На первом этапе боевых действий группировка была доведена до 84 вертолетов (в том числе 40 ударных). В ходе выдвижения войск количество вертолетов было увеличено и составило 105 (в том числе 52 ударных).

После захвата аэродрома "Грозный-Северный" с 20 января 1995 года сюда была выдвинута авиационная комендатура для обеспечения безопасности полетов в районе г.Грозный.

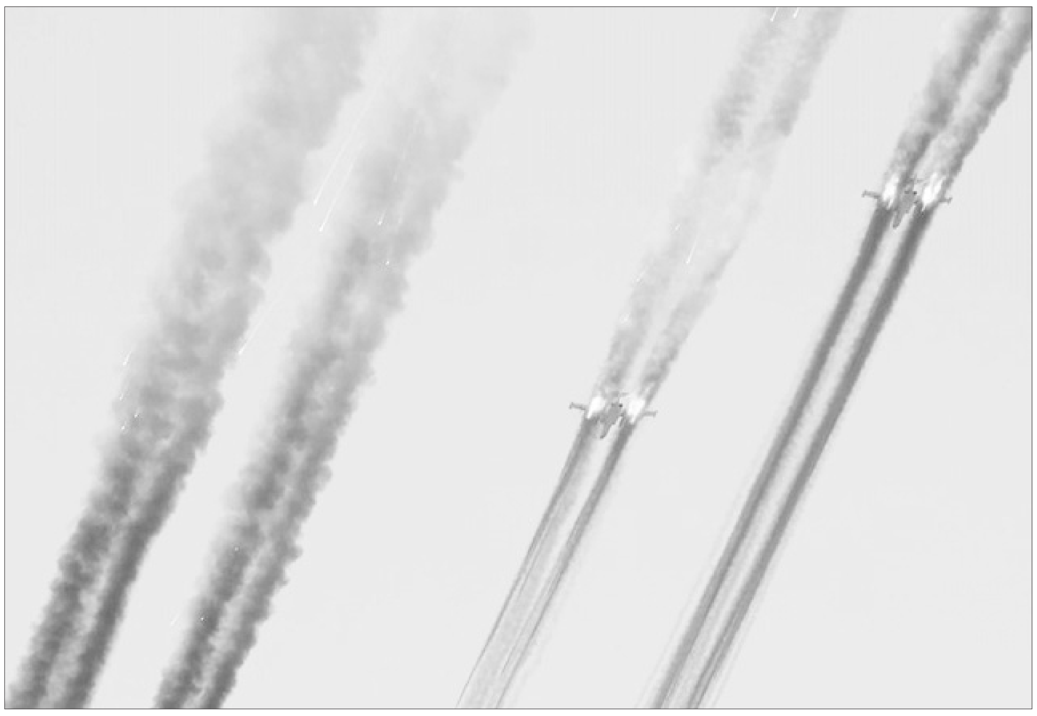
На авиацию были возложены следующие задачи:

А) огневые:

– авиационное прикрытие выдвигающихся войск;

– авиационная поддержка войск;

– нанесение ударов по заранее спланированным целям;

– авиационное сопровождение транспортных вертолетов.

Налет авиации на выполнение этих задач составил 1289 часов (41% от общего налета);

Б) разведывательные:

Налет составил 190 часов (или 5%);

В) *транспортные:*

– высадка и эвакуация РДГ, воздушных десантов;

– эвакуация раненых и больных;

– перевозка войск, боевой техники и грузов.

Налет авиации СВ на выполнение этого рода задач составил 1522 часа (45% общего налета);

Г) *специальные:*

– поисково-спасательное обеспечение полетов самолетов и вертолетов ВВС РФ;

– ретрансляция;

– звуковещание и агитация.

Налет составил 310 часов (9%).

Общий налет авиации на выполнение вышеуказанных задач составил 3358 часов. Было перевезено 11563 человека, в том числе 3000 раненых и 870 тонн боевой техники.

Существующие же нормы предусматривают следующее распределение летного ресурса армейской авиации в боевых условиях: на боевые задачи – 65-70%, на транспортные – 15% и на специальные – 5-10%.

Авиация СВ в уличных боях за овладение Грозным не участвовала. Боевые действия ограничились нанесением ударов по заранее разведанным целям на окраинах. Особенностью данного участка боевых действий было наличие большого количества лесных и садовых участков, где находились боевики НВФ. Это требовало дополнительного выделения наряда сил вертолетов, до звена включительно, для обработки так называемой "зеленки", чтобы обеспечить безопасный выход экипажей на цель.

С первых же дней наступления экипажи столкнулись с хорошо организованным упорным сопротивлением. Укрепленные позиции дудаевцев были, как правило, усилены средствами ПВО, в результате чего уже 12 декабря получили боевые повреждения 4 Ми-24. Среди зенитных средств противника преобладали мобильные установки ЗУ-23-2, установленные на шасси КАМАЗ, и пулемет ДШК на джипах "Чероки" и УАЗ-469 . Применение ПЗРК носило эпизодический характер и легко преодолевалось благодаря применению ИК-ловушек. Большую роль сыграла, по всей видимости, и неготовность боевиков применять столь сложное оружие. Гораздо больше потерь принесли выстрелы РПГ: РПГ-5 и РПГ-7. Первый российский экипаж погиб 14 декабря: тогда в районе н.п. Новый Шарой пулеметным огнем был подбит транспортный Ми-8 с грузом продуктов и медикаментов. Пилоту удалось посадить поврежденную машину на территории, контролируемой боевиками. Сразу после приземления экипаж был расстрелян. А через несколько дней выстрелом из РПГ был подбит вертолет ВВ, перевозивший раненных бойцов федеральной армии. Все находившиеся на борту погибли.

Нередко боевые вертолеты выступали совместно с штурмовиками ВВС. Так, 10 февраля 1995 года 11 Ми-24 и шестерка Су-25 нанесли серию ударов по укреплениям боевиков в Черноречье. Однако армейские "вертушки" летали не только по вызову наземных войск или по заранее намеченным целям, но и на "свободную охоту". Подобные рейсы были связаны с особым риском, так как полеты проходили над территорией противника, и надеяться на быструю и эффективную помощь в случае сбития не приходилось. Так, в районе Гудермеса во время такой миссии были повреждены сразу три вертолета, причем один совершил вынужденную посадку из-за тяжелых повреждений и впоследствии был списан.

Официальные потери вертолетчиков за первые три месяца составили 5 машин (2 Ми-8 и 3 Ми-24) и 9 членов экипажа.

К середине марта 1995 года общая численность личного состава НВФ, без учета потенциальных резервов в горных районах, насчитывала более 9 тысяч человек, из которых наемники и добровольцы из ближнего и дальнего зарубежья составляли более 3.5 тысяч. Кроме всего прочего, на их вооружении находилось 16-18 единиц зенитных установок. Несмотря на потери, понесенные боевиками в боевых действиях за Грозный и утрату части контролируемой территории, их командование не отказалось от дальнейшего сопротивления федеральным войскам, а пошло по пути эскалации боевых действий. Отошедшие на восток боевики закрепились на восточном берегу реки Сунжа. Используя реку, боевики превратили город Аргун на восточном берегу в сильный укрепленный пункт.

Однако с 21 марта российские войска начали штурм. Уже к вечеру того же дня ценой огромных потерь мотострелки и морские пехотинцы замкнули кольцо окружения вокруг Аргуна, а 23 марта город был взят.

Ровно через неделю, 30 марта, пал второй по величине город Чечни – Гудермес, а на следующий день был взят Шали. В середине апреля развернулись тяжелые и упорные бои за Бамут. Город несколько раз переходил из рук в руки. И только после того, как авиация практически полностью уничтожила город, российские войска смогли взять этот населенный пункт.

С 26 апреля по 12 мая президент РФ Б.Ельцин провозгласил приуроченный к Дню Победы мораторий на ведение боевых действий в Чечне. Как и в предыдущие разы, чеченцы полностью использовали передышку для того, чтобы перегруппировать и перевооружить свою армию, одновременно не упуская возможности обстрелять российские блокпосты и автоколонны. С другой стороны, армейская авиация продолжала разведывательно-ударные действия не территории Чечни. 30 апреля во время одного из таких полетов на юго-востоке огнем зенитного пулемета был подбит Ми-24. Пилот смог посадить поврежденную машину в соседнем Дагестане. Впоследствии вертолет был списан.

Далі буде.

До друку підготував Олександр Володимиров.

ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

25 – 31 серпня

25 серпня 1909 р. *Луї Полан в місті Бетен (Франція) на літаку "Вуазен" встановив новий рекорд дальності, який склав 134 км.*

25 серпня 1919 р. *відбулося відкриття першої регулярної комерційної міжнародної авіалінії Лондон-Париж.*

25 серпня 1940 р. *у ніч на 25 серпня відбулося перше бомбардування Лондона під час Другої світової війни.*

25 серпня 1947 р. *в Мюрок (Каліфорнія, США) майором М.Е.Карлом на літаку Дуглас D-558 "Скайстрік" встановлено світовий рекорд швидкості – 1047.33 км/год.*

25 серпня 1959 р. *відбувся перший політ безпілотного надзвукового ударного літака Ту-121, прототипу стратегічного розвідника Ту-123 "Яструб".*

26 серпня 1784 р. *у Франції Ж.П.Бланшар здійснив перший спуск з аеростата собаки на парашуті.*

26 серпня 1919 р. *початок бойових дій першого гідропідрозділу морської авіації на Волзі.*

27 серпня 1783 р. *відбувся підйом водневого аеростата Ж.Шарля у Версалі.*

27 серпня 1910 р. *здійснено першу радіопередачу з літака. Пілот Джеймс МакКарді вів переговори з радіостанцією Хортон в штаті Нью-Йорк під час польоту на літаку Curtiss.*

27 серпня 1912 р. *відбувся перший політ на літаку типу "Канар" ("качка").*

27 серпня 1939 р. *відбувся перший політ першого в світі літака з ТРД Хейнкель Не.178, Е.Варзітц.*

27 серпня 1940 р. *відбувся перший політ літака Капроні-Кампіні СС2 (N1) з мотокомпресорною установкою, Маріо ді Бернарді.*

27 серпня 1970 р. *відбувся перший політ вертольота S-67.*

28 серпня 1924 р. *завершився перший кругосвітній переліт з посадками на двох літаках Дуглас "Уорлд Крузер" (США). Переліт стартував 6 квітня.*

28 серпня 1939 р. *екіпаж М.П.Шебанова встановив світовий рекорд швидкості по замкнутому маршруту 5000 км на літаку "Сталь-7" – 404,9 км/год.*

28 серпня 1954 р. *відбувся перший політ літака МіГ-19П (СМ-7).*

28 серпня 1960 р. *в Братиславі (Чехословаччина) розпочався 1-й чемпіонат світу з вищого пілотажу.*

28 серпня 1964 р. *відбувся перший запуск КА "Метеор" РН "Восток-М".*

29 серпня 1929 р. *завершився перший навколосвітній переліт (з трьома зупинками в дорозі) на дирижаблі "Graf Zeppelin" під керівництвом Х.Еккенера. Переліт стартував 8 серпня.*

29 серпня 1939 р. *першими двічі Героями Радянського Союзу стали льотчики С.І.Грицевець і Г.П.Кравченко.*

29 серпня 1949 р. *на Семипалатинському випробувальному полігоні підірвана перша радянська ядерна бомба РДС-1 потужністю 20 кілотонн тротилового еквівалента.*

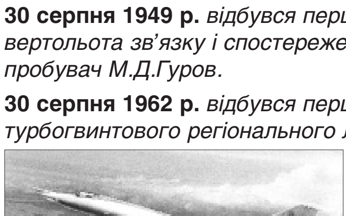
29 серпня 1981 р. *відбувся перший політ літака Сянь H-6D (протикорабельний варіант Ту-16, КНР).*

30 серпня 1914 р. *пілот моноплана "Тубе" – імовірно лейтенант Фердинанд фон Хіддессен – скинув п'ять бомб на Париж. Місто стало першою столицею, яка піддалася авіаудару з літака.*

30 серпня 1949 р. *відбувся перший політ одномісного вертольота зв'язку і спостереження Ка-10, льотчик-випробувач М.Д.Гуров.*

30 серпня 1962 р. *відбувся перший політ японського турбогвинтового регіонального лайнера NAMC Ys-11.*

30 серпня 1969 р. *відбувся перший політ бомбардувальника Ту-22М ("145") зі змінюваною стріловидністю крила.*

30 серпня 1974 р. *відбувся перший політ вертольота Ка-27ПС.*

31 серпня 1955 р. *на озброєння прийнято багатоцільовий корабельний вертоліт Ка-15.*

31 серпня 1959 р. *відбувся перший пуск БР Р-12 із шахтної пускової установки.*

НЕЗВИЧАЙНІ ЛІТАКИ

"Гадюка", так и не выпустившая своё жало

К весне 1944 года для немецкого верховного командования стало ясно, что постоянному наращиванию дневных налётов бомбардировщиков союзников на промышленные центры противостоять имевшимися средствами ПВО уже невозможно. Ситуация была настолько серьёзной, что рассматривались даже самые необычные предложения по перехвату и уничтожению бомбардировочных соединений. Но только немногие из них оказались реально осуществимыми. Одним из таких эксцентричных предложений был проект Эриха Бахема по созданию дешёвого, вертикально стартующего ракетного истребителя объектовой ПВО.

Проект Бахема не был действительно оригинальным. Вертикально стартующий ракетный перехватчик был предложен Техническому департаменту еще летом 1939 года, но был отклонен как слишком фантастичный. Проект Бахема отличался крайней простотой, с максимальным использованием недефицитных материалов в конструкции и неквалифицированной рабочей силы при сборке. Дешёвые и недефицитные материалы применялись в каждом узле конструкции, которая должна была использоваться только один раз. Ракетный двигатель предполагалось спасать для последующего использования.

Концепцию такого перехватчика впервые выдвинул Вернер фон Браун. Он рассматривал самолёт взлётной массой около 5000 кг с одним ракетным двигателем тягой до 10 тонн. Самолёт должен был взлетать вертикально с помощью направляющих. Боевая высота в 8000 м набиралась за 53 секунды. Хотя эта схема была отклонена как трудноосуществимая, но сама концепция захватила воображение Бахема – технического директора "Герхард Физелер веерке", который разработал ряд проектов под общим обозначением Fi.166. Эти проекты также были отклонены, но Бахем продолжал поддерживать контакты с Фон Брауном и следил за работами над ракетными двигателями в Пенемюнде. Когда в конце весны 1944 года возникла необходимость в небольшом дешёвом истребителе объектовой ПВО, Бахем и предложил свой проект под обозначением ВР.20 "Наттер" – "Гадюка".

Технический департамент получил многочисленные предложения, но для испытаний в начале лета был выбран проект Хейнкеля – 1077 "Юлия", как победителя конкурса, а проект "Гадюки" был отклонён на том основании, что самолёт предусматривал одноразовое использование. Тем не менее, убеждённый в реальности проекта, Бахем не смирился с поражением и постарался заручиться поддержкой такого не последнего лица, как Генрих Гиммлер.

Гиммлер проявил к проекту интерес, пообещав личную поддержку. В течение 24 часов Бахем получил уведомление, что Технический департамент пересмотрел раннее отклонённый проект и придал ему высочайший приоритет.

Поддержка программы Ва.349, а именно такое наименование получил выпускаемый самолёт, была настолько сильной, что первая партия из 50 опытных машин была закончена на заводе в Вальдзе за три месяца с момента начала работ. Первый планирующий полёт был совершён под Юрбергом в ноябре 1944 года. Ва.349 был загружен до 1700 кг и поднят на высоту 6000 м буксировщиком Не.111. Пилот-испытатель Цуберт впоследствии доложил, что устойчивость самолёта была в норме, управление – простым и эффективным на всех скоростях от 200 до 680 км/ч. Первая попытка беспилотного вертикального старта была предпринята 18 декабря. Самолёт был оснащён четырьмя ускорителями. Испытания закончились неудачей – Ва.349 даже не сошёл с направляющих, так как ускорители прогорели в местах проводки зажигания. Через четыре дня последовала вторая попытка. На этот раз самолёт сошел с направляющих и исчез в облаках на высоте 750 м.

Далее успешно были запущены еще десять беспилотных Ва.349, хотя выяснилось, что скорость перед сбросом ускорителей оказалась недостаточной для нормальной работы рулей. Чтобы устранить этот недостаток, оперение было переделано: хорда рулей увеличена чуть ли не вдвое, нижняя часть киля укорочена, а верхняя – удлинена. Были установлены и охлаждаемые водой газовые рули, которые работали около 30 секунд – вполне достаточно для разгона до нормальной скорости полёта. Эти изменения были внесены в Ва.349а-V16 и на последующих "Наттерах".

Первоначальная идея использовать все первые самолёты для планерных и беспилотных испытаний была отброшена из-за нехватки времени и уменьшения поддержки со стороны Гиммлера. А 22 декабря, в день первого успешного беспилотного запуска Ва.349, на встрече в Берлине главной конструкционной комиссией было отмечено, что ни он, ни проект 1077 "Юлия" не оправдали ожиданий, что проектирование Ме.263 следует завершить в любом случае, а испытания Ме.262 с дополнительной ракетной установкой позволят создать самолёт, способный решить задачи объектовой ПВО. Рекомендовалось свернуть работы над "Юлией", а работы над Ва.349 продолжить, несмотря на технические проблемы, так как испытания фактически уже начались. Но работы по серийному производству было решено прекратить.

Этот приговор комиссии был не более, чем рекомендацией, и в том, что касалось Ва.349, она не была принята к исполнению. Правда, программа "Наттера" столкнулась с другими проблемами. Производство планера самолёта занимало только 250 человеко-часов, причем в основном низкоквалифицированной рабочей силы. Ламинированную древесину для Ва.349 производили многочисленные деревообрабатывающие мастерские. Однако работа ускорителей "Шмиддинг" оставляла желать лучшего. Время работы и тяга варьировались. Произошло несколько взрывов на старте. Автопилот "Патин" не обеспечивал устойчивости, и его работу было трудно синхронизировать. Обещания поставок двигателя "Вальтер-509А" так и остались обещаниями. Фактически первый двигатель "Вальтер" поступил Бахему только в феврале 1945 года. В результате первый испытательный полет "Наттера" по полной программе смог состояться только 25 февраля.

Для первого старта с двигателем "Вальтер" в кабине пилота был установлен манекен. Ва.349 был запущен успешно, на заданной высоте носовая часть и двигатель отделились, манекен и двигатель успешно были спасены с помощью парашютов. Результаты испытаний произвели впечатление на руководство, потребовавшее немедленно провести испытания с пилотом. Бахем выразил мнение, что такие испытания преждевременны, в чем его поддержал и профессор Руфф из "Люфтганзы". Но все возражения были отклонены. 28 февраля обер-лейтенант Лотхар Зиберт, добровольно согласившийся на подобные испытания, стартовал на Ва.349. Самолёт набрал высоту около 500 м, после чего фонарь кабины самопроизвольно открылся. Самолёт перевернулся через хвост приблизительно на высоте 1500 м, опустил нос и спикировал к земле. Последовал взрыв. Последующие исследования не установили причины аварии. Было только предположено, что фонарь кабины не был закрыт на старте, а после его открытия пилот потерял сознание.

Несмотря на инцидент, Зиберта заменили другие добровольцы. Довольно быстро провели три успешных пилотируемых полёта, и было решено, что Ва.349 уже готов для проведения войсковых испытаний. Тем временем Бахем, неудовлетворенный продолжительностью полёта перехватчика, решил установить двигатель "Вальтер-509С", имевший дополнительную "крейсерскую" камеру сгорания. Это потребовало переделки задней части фюзеляжа. Была несколько увеличена и высота фюзеляжа, чтобы разместить пару 30-мм пушек в качестве альтернативного вооружения ракетам "Шторм" или R4M. Количество топлива на борту не было увеличено. Стартовые ускорители передвинули несколько назад. Была предусмотрена возможность замены четырех ускорителей на два "Шмиддинг-533" тягой до 1000 кг.

Работы над новым ВР.20b по нумерации "Бахем веерке" или Ва.349b по нумерации РЛМ должны были позволить заменить в производстве Ва.349а, начиная с 51-го самолёта, ограничив опытную партию только А-серией. Таким образом, Ва.349b становился сразу серийным самолётом. Продолжительность его полёта достигала 4,36 минуты при скорости 790 км/ч на высоте 3000 м, по сравнению с 2,23 минуты для А-серии. При этом взлётный вес самолёта стал больше на 58 кг, а полётный вес вообще не изменился. Однако только три опытных Ва.349b успели закончить до прекращения работ в Вальдзе, и лишь один из них поднялся в воздух, причём – со старыми стартовыми ускорителями.

Всего успели закончить 36 "Наттеров", а испытать 25, причём только 7 – в пилотируемом полёте. В апреле 10 "Наттеров" А-серии были размещены у Кирхейма под Штутгартом для отражения налётов американских бомбардировщиков. Но вступить в бой детищу Бахема не дали танки союзников, которых дождались раньше бомбардировщиков. "Наттеры" и их пусковые установки были уничтожены собственными расчётами.

Підготував Олексій Береговий. "Крила України".

ВИМУШЕНЕ РІШЕННЯ

Україна відмовилася від проведення чемпіонату світу з хокею в 2015 році

Після консультацій з фахівцями Міжнародної федерації хокею, а також керівниками національних асоціацій Італії, Казахстану, Японії, Угорщини та Польщі виконавчий комітет Федерації хокею України прийняв рішення про відкликання заявки України на організацію та проведення чемпіонату світу з хокею 2015 року.

– На жаль, ми не можемо бути повністю упевненими від того, що політична напруга в країні не стане перешкодою для іноземних гостей і вболівальників, які захочуть відвідати свято хокею в Донецьку. Для нас є пріоритетом, щоб разом з IIHF, а також нашими колегами з Італії, Казахстану, Японії, Угорщини та Польщі в існуючих умовах було знайдено правильне рішення, яке б задовольнило всіх – від учасників та комерційних партнерів змагання до рядових уболівальників. Для цього ми робимо перший крок і заявляємо про відкликання наших попередніх обов'язків з організації чемпіонату в Україні, – повідомив президент Федерації хокею України Анатолій Брезвін.

Відповідне звернення було направлено в офіс Міжнародної федерації хокею. Остаточне рішення про проведення чемпіонату буде прийнято на піврічному Конгресі IIHF.

Українець зі світовим рекордом завоював "золото" на Олімпіаді в Нанкіні

На літніх юнацьких Олімпійських іграх в китайському Нанкіні українець Павло Коростильов переміг у кульовій стрільбі, здобувши друге "золото" в актив команди.

ДОСЯГНЕННЯ

Павло, який захопив лідерство практично на початку сесії, нікому перемогу не віддав. У підсумку його чемпіонська сума склала 203,4 бала, що на 0,6 очка більше світового рекорду, який він сам і встановив цього року. Срібним призером став кореєць Чеонжанг Кім (199.8), а бронзовим – француз Едоардо Дортомб (178,6).

– Я дуже щасливий, що зумів перемогти. Моя мама зрадіє, адже хотіла, щоб я завоював медаль, – прокоментував чемпіон.

Перше українське "золото" юнацьких Олімпійських ігор завоював наш плавець Михайло Романчук на дистанції 400 метрів вільним стилем, а дзюдоїст Богдан Ядов став володарем срібної медалі у ваговій категорії до 66 кг.

НАШІ – НАЙКРАЩІ!

Українки – чемпіонки Європи в синхронному плаванні

Збірна команда України з синхронного плавання в комбінованій програмі завоювала "золото" чемпіонату Європи з водних видів спорту, який проходить в ці дні в Берліні (Німеччина).

Українки – Анна Волошина, Лоліта Ананасова, Олександра Сабада, Катерина Садурская, Олена Гречихина, Анастасія Савчук, Катерина Резнік, Ольга Золотарьова, Олександра Кашуба та Ксенія Сидоренко – показали у фіналі результат 94,4333 бала і піднялися на вищий щабель європейського подіуму. Срібні медалі виграла команда Іспанії (93,0333), а "бронза" дісталася збірній Італії (90.3333).

Окрім цього, українська синхроністка Анна Волошина в програмі солісток виступила у фіналі з результатом 92.3333, який забезпечив їй бронзову медаль ЧЄ-2014.

Чемпіонкою у цьому виді програми стала росіянка Світлана Ромашина (95,8333), а "срібло" виграла іспанка Вона Карбонелл (93.7000).

БЛАГОДІЙНІ СПРАВИ

У Вінниці розпочався четвертий турнір з великого тенісу на Кубок командувача Повітряних Сил Збройних Сил України

19 серпня у Вінниці, з нагоди Дня незалежності України та задля підтримки військовослужбовців, які проходять лікування та реабілітацію у Військово-медичному клінічному центрі Центрального регіону, розпочався четвертий турнір з великого тенісу на Кубок командувача Повітряних Сил Збройних Сил України.

Протягом п'яти днів змагатимуться понад п'ятдесят військових та цивільних спортсменів із десяти областей України в особистій та командній першостях.

Під час відкриття турніру перший заступник командувача Повітряних Сил Збройних Сил України генерал-лейтенант Сергій Дроздов подякував спортсменам за пропаганду здорового способу життя серед військовослужбовців, працівників, ветеранів Збройних Сил та цивільного населення нашої держави. Вручив відзнаки та грамоти особам, які допомогли організувати турнір.

Варто зазначити, що учасники змагань зібрали кошти та передали їх перед початком змагань військовослужбовцям, які знаходяться на лікуванні та реабілітації у військовому лікувальному закладі внаслідок отриманих поранень в ході виконання завдань АТО .

– Цього разу, у зв'язку із ситуацією на Сході нашої країни, було вирішено турнір проводити без міжнародних спортсменів, але вже з перших сетів стає зрозуміло, що нас очікують цікаві дні змагань, – розповідає координатор турніру Петро Майданюк.

Руслан Лінник.

ЛЕГКА АТЛЕТИКА

Українка Ольга Саладуха захистила титул чемпіонки Європи у потрійному стрибку

"Золото" континентальної першості, що проходить в ці дні в швейцарському Цюріху, їй приніс результат 14,73 м, кращий в нинішньому сезоне. Друге і третє місце зайняли росіянки Катерина Конєва (14,69 м) та Ірина Гуменюк (14,46 м) відповідно.

– Головним для мене було перемогти і захистити титул, знову піднятися на вищий щабель п'єдесталу. Адже цей рік починався дуже складно у зв'язку з ситуацією в країні. Я вже три місяці не була вдома, в Донецьку. Весь час далеко від своєї сім'ї, дитини. Дочка зараз у безпеці, на морі, однак вона ж не може бути там постійно. Перемога мені була потрібна саме з психологічної точки зору, для моєї родини і тренера, – зізнається Ольга.

Після п'яти днів змагань ЧЄ-2014 збірна України піднялася на шосту сходинку медальної таблиці, маючи в своєму активі 7 медалей – 2 золотих, 4 срібних і 1 бронзову.

ФУТБОЛ

Найвищий голкіпер світу тепер у індійському "Делі"

Нещодавно індійський ФК "Делі" оголосив про підписання контракту з бельгійським воротарем Крістофом ван Хаутом. Останній відомий тим, що зі зростом в 208 сантиметрів є найвищим голкіпером у світі. Останні два сезони "велетень" виступав за бельгійський "Генк". Також 27-річний голкіпер захищав ворота "Віллем ІІ", "Кортрейка" і "Стандарта". Окрім цього, ван Хаут – володар Кубка Бельгії-2012/13.

Сторінку підготував Владислав Содель.

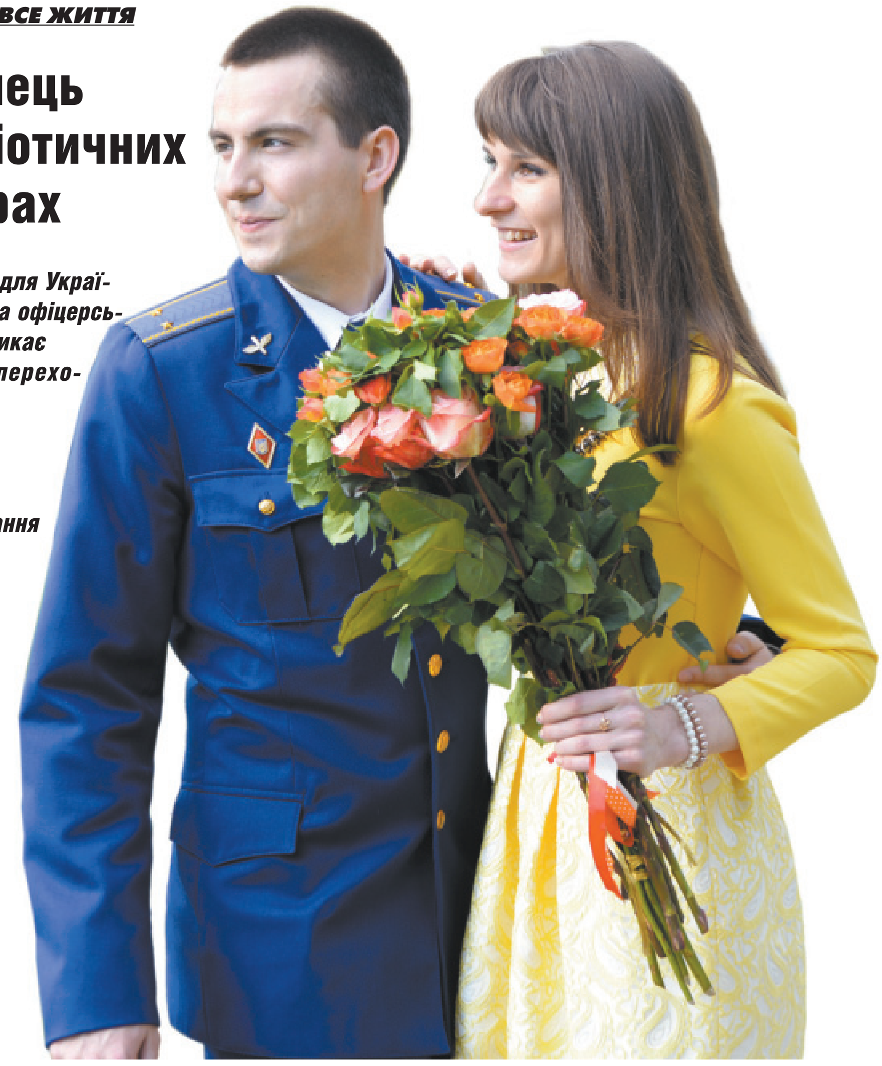
ЗАСНОВНИК:
МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
Віддруковано у ТОВ "Прес Корпорейшн Лімітед".
м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А, тел. (0432) 55-63-97

КОНТАКТИ:
21007 м. Вінниця, вул. Червоноармійська, 105
тел: 067-587-02-96, 0432-59-62-26,
факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса:
krula_ukr@ps.mil.gov.ua
krula_ukr@i.ua

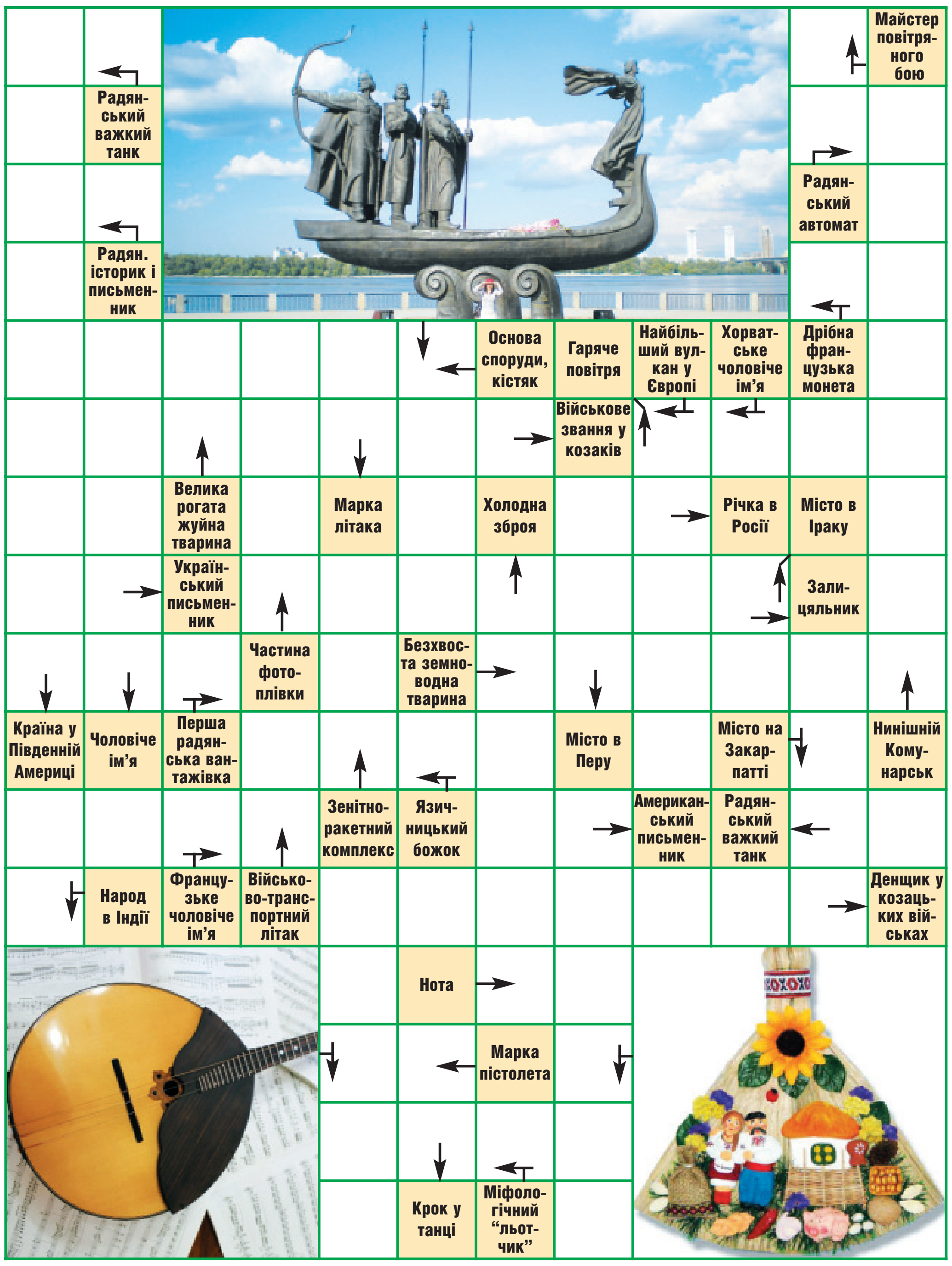
Головний редактор
М. ПОПЛАВСЬКИЙ
Заст. головного редактора: С.Крапка.
Відповідальний секретар: О.Македонський.
Дизайн та верстка: Н.Романенко.
Літературний редактор: О. Худенька.
Тир. 9 475 на місяць Зам. № 142232.
Перший редактор Сергій Свенцицький

РАЗОМ НА ВСЕ ЖИТТЯ

Під вінець у патріотичних кольорах

У не простий для України час молода офіцерська сім'я викликає захоплення перехожих. Владислав та Людмила обрали за весільне вбрання військову форму та жовту сукню. Щасти вам, молодята!

АВТОДРОМ

Kia Sorento подорослішав

Компанія Kia оприлюднила перші офіційні зображення кросовера Sorento нового покоління. Офіційна прем'єра новинки відбудеться через кілька тижнів у Південній Кореї, а перший публічний показ кросовера станеться в рамках проведення Паризького автосалону восени цього року.

Відразу видно – новинка подорослішала. Від попередника новий Kia Sorento відрізняється іншими фарами головного світла, протитуманками, бамперами і задньою оптикою. Решітка радіатора автомобіля стала масивнішою, хоч і зберегла попередню форму. До речі, зовнішність третього покоління розроблялася корейським дизайнерським бюро Namyang спільно із дизайнерами KIA із Німеччини та Ірвайна із США.

У порівнянні з попередником, Kia Sorento виріс в довжину на 95 мм до 4780 мм, проте став на 15 мм нижчим (1685 мм). Кросовер побудовано на новій платформі. Його колісна база на 80 мм більше ніж у автомобіля попереднього покоління – 2780 мм. Завдяки цьому пасажирські місця на всіх трьох рядах сидінь стали просторішими.

KIA поки що не опублікували фотографій інтер'єру новинки, однак корейці обіцяють, що в салоні буде чимало інноваційних "прибамбасів". Зате перша інформація про двигуни Sorento вже є – автомобіль пропонуватиметься з 2,4-літровими і 3,3-літровими бензиновими моторами, 2,0-літровими і 2,2-літровими дизельними агрегатами, а також у новій гібридній версії.

Сергій Крапка. "Крила України".

Крила України **ПЕРЕДПЛАТА**

Видання можна передплатити у відділеннях зв'язку. У каталозі видань України на 2014 рік передплатний **індекс – 22242 на сторінці 51**

Оплата здійснюється платіжним дорученням (для колективних передплатників) та поштовим переказом (для індивідуальних передплатників).

Вартість передплати на друге півріччя 2014 року:
86 грн 00 коп. – *на 6 міс.;*
43 грн 00 коп. – *на 3 міс.;*
14 грн 36 коп. – *на 1 міс.*
3 грн 60 коп. – *1 примірник.*

ПЕРЕДПЛАТА **Крила України**